

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA :
34170 Gorizia, Riva Piazzutta, 18 - tel. 3177
PODUREDNIŠTVO :
34100 Trieste, Vicolo d. Rose, 7 - tel. 37603

Polletna naročnina L. 1.250
Letna naročnina L. 2.500
Letna inozemstvo L. 3.500
Poštno čekovni račun: stev. 24/12410

Leto XX. - Štev. 1 Gorica - četrtek, 4. jan. 1968 - Trst Posamezna številka L. 50

Misli slovenskih škofov za novo leto

Dr. JOZEF POGACNIK

Se vedno smo v letu vere. Cesto nam bodo pridigarji kazali na krščanska junaka sv. Petra in Pavla, ki sta s svojo krvjo pričala, da je Kristus Bog, pot, resnica in življenje. Zato je njima veljalo Kristusovo slovesno zagotovilo: »Vsakega, kdor mene pripozna pred ljudmi, bo tudi Sin človekov pripoznal pred božjimi angeli.« Kolik vzgled vere za nas!

Oznanjeno nam je bilo, in to z božjo veljavo, kdo je ustvaril svet, kdo nas je rešil teže greha in večne nesreče, kdo in kako nas z nevidnimi darovi krepi in posvečuje. Po božjem naročilu smo bili poučeni in zato vemo, čemu smo na svetu, kakšen je smisel našega življenja in kam moramo nekoč priti. Oznanjeno nam je bilo tudi, kako moramo živeti, da srečno prispemo na cilj, to je k Očetu.

Naš krščanski nazor, naš poklic je lep. Ker smo verni, vemo, da je vredno živeti in da je lepo krščansko živeti. Kdo neki mora biti v srcu bolj miren in srečen kakor mi, ki po božji milosti verujemo? Seveda, svet tega, kar nosimo v svojem srcu, ne more z nobenimi instrumenti izslediti in zato tudi ne razumeti.

Dar vere pa je za nas tudi naročilo: »Kakor otroci luči hodite« — sad luči je namreč v vsakršni dobroti in pravici in resnici. To so dolžnosti našega poklica tudi v novem letu. Najprej se varujemo, da ne bomo delali hudega. Ne izrabljajmo stiske sočloveka v svoj dobiček. Pošteni bodimo doma, na trgu, v trgovini in kjer koli, ker Bogu ne moremo ničesar utajiti. Kdor dobiva za opravljeno delo polno plačo, ne sme biti pri delu zanikr, temveč vesten.

Na vse svoje dolžnosti pa oblecimo v duhu končila ljubezen, veliko ljubezen do nebeškega Očeta in veliko ljubezen do sočloveka.

DR. MAKSIMILIJAN DRZECNIK

Sin božji je prišel na svet v družini, da bi posvetil družino. Obnova sveta, tudi današnjega, mora priti preko krščanskih družin. Naše ljudstvo je svoje veselje in tolažbo nenehno zajemalo iz vere v božično skrivnost. To vero naj bi vsi ohranjali s čustvi hvalečnosti do Boga in do tistih, ki so nam to milost posredovali. Hvalečnosti pridružimo še gorečo prošnjo, da bi vero leto za letom zlasti ob božičnih praznikih podoživljali in jo ohranili tudi bodočim rodovom.

DR. JANEZ JENKO

Vsak božič nas spominja, da imamo Boga med seboj. Čeprav nima od nas nobene osebne koristi, nas vendar neskončno ljubi. Vse, kar smo in imamo, prejmemo od njega. Največje njegovo darilo je njegov edinorojeni Sin Jezus Kristus in z njim njegovo kraljestvo. Naš odgovor na božjo ljubezen mora biti: tudi mi smo s Teboj, pri Tebi, za Tebe.

Drugo, za kar se v novem letu trudimo, je okrepitev družinske skupnosti. Družina je pač osnovna celica človeške družbe. Cerkev postavlja vsem krščanskim družinam sveto nazareško družino za zgled. Njej v čast je posvečen poseben praznik. Krščanska družina je podoba in nekakšno nadaljevanje skrivnostne zveze med Kristusom in Cerkvijo. Zato pa sam Kristus nad krščanskim zakonom bedi, ljubezen moža in žene utrjuje ter jima pomaga premagovati težave in ohranjati zvestobo. Zal se starši ne zavedajo, koliko veliko pravic, pa tudi dolžnosti so prejeli prav v zvezi s potomstvom. Otroci so v krščanskem zakonu dragocen dar božji, naravni sad ljubezni in cilj, h kateremu zakonska zveza teži. Oni prinašajo novo življenje, veselje in živahnost v družino ter še tesneje povezujejo starše med seboj.

Tretja velika stvar je župnija. Je to Cerkev v malem, prava živa slika vesoljne katoliške Cerkve. Nevidna duhovna glava vsake župnije je Kristus, vidna pa župnik pod škofovim vodstvom. Odgovornost za duhovno rast v župniji pa ne

nosi samo župnik, ampak vsi verniki, vsak po meri darov in sposobnosti, ki jih je prejel od Boga.

Srce župnijske skupnosti je nedeljska in praznična sv. maša. Zlepa ne bo vloženo dovolj truda in napora, da postane ta služba božja čim lepša, čim popolnejša. V dejavni ljubezni pri maši dosega župnijska skupnost svoj vrhunec. Kristusov namestnik vodi njihov zbor. V bogoslužju besede vsi molijo, pojejo in poslušajo Kristusa v berilu, evangeliju in pridigi. V euharističnem bogoslužju Kristus po mašnikovih rokah pred vsem občestvom obnavlja svojo golgotsko daritev. Tej nekrvavi daritvi pridruži vsak vernik svoj dar ter tudi on po mašnikovih rokah sebe, vse svoje in Kristusa daruje nebeškemu Očetu. Pri daritvenem obredu pa nebeški Oče vsem povablencem postreže z najboljšo hrano in pijačo — s telesom in krvjo Kristusovo. Zato je čisto gotovo nedeljska maša videc župnijske skupnosti in neizčrpen studenec novih življenjskih moči v župniji. Samo po taki maši se bodo naše župnije obnovile po zgledu jeruzalemske občine, kjer so bili kristjani enega srca in duha, stanovitni v nauku apostolov in bratski skupnosti, v lomljenju kruha in molitvi (Prim. Apd 2, 42 in 4, 32).

Letošnji božič v Betlehemu

Letošnji božič v Betlehemu je nekoliko razočaral tiste, ki so pričakovali normalno ali še večjo udeležbo kot prejšnja leta pri polnočni sv. maši v betlehemski votlini. Izraelske oblasti so poskrbele, da ni prišlo do incidentov; kristjani, v glavnem Arabci, pa so se to pot raje držali doma kot pa da bi prisostvovali polnočnici, katero je opravil latinski patriarh iz Jeruzalema msgr. Gori. Tudi vreme je bilo vse prej kot ugodno: nebo svinčene barve in ledeni piš neprijetnega vetra. Arabski saboterji so za eno uro prekinili oddajo za radio in televizijo po kablu, ki veže Betlehem z Jeruzalemom.

Poplave v sveti noči
Prav na sveti večer so preživeli mnogi

Iskanje miru ob praznikih miru

Beseda »mir« je bila v letošnjih božičnih praznikih osrednja misel, ki je dajala vsebino papeževim govorom in navdihovala njegove izjave ob srečanju s severnoameriškim predsednikom Johnsonom ter z diplomatskim zborom, ki je prisostvoval papeževi polnočni maši v Sikstinski kapeli.

Sv. oče je začel svojo božično akcijo za mir s pozivom, naj bi bil letos dan novega leta svetovni dan miru. Stiriindvajset ur pred sv. večerom pa se je sestel s samim poglavarjem Združenih držav Severne Amerike in z njim polno uro razpravljal o bolečih točkah, ki zadevajo krhki mir na širnih področjih zemeljske oble.

JOHNSONOVE IZJAVE

Preden je severnoameriški predsednik zapustil Italijo, je bila časnikarjem in tiskovnim agencijam izročena sledeča izjava:

»Ob priliki mojega srečanja s papežem smo razpravljali o življenjski važnosti napraviti nove korake za mir v Vietnamu in za ohranitev miru med vsemi narodi

na svetu. Pogovarjali smo se tudi o žalostnem položaju naših ujetnikov, ki so v severnovietnamskih rokah in katerim se kratijo pravice, uzakonjene v mednarodnih pogodbah. Sedaj odhajam domov, da preživim božič v krogu svoje družine. Po vseh sicer kratkih srečanjih in pogovorih v Evropi se čutim ohrabrenega.«

Komaj se je Johnson vrnil v svojo državo, je naslovil po radiu in televiziji poslanico na severnoameriški narod, v katerem je na kratko orisal 43.000 km poti, ki jo je v nekaj dneh naredil okrog zemlje. Potem ko je v Avstraliji prisostvoval mrliškemu opravilu za pokojnim avstralskim ministrskim predsednikom Holtom, kateri je bil izginil v morskih valovih ob priliki podvodnega plavanja, je obiskal severnoameriške vojske v Južnem Vietnamu, se za hip ustavil v Tajski in v Pakistanu, prispel 23. decembra na večer v Rim in bil naslednji dan spet v ZDA. Omenil je sv. očeta, tega velikega prijatelja miru, zaradi katerega je smatral za vredno preleteti desetisoče kilometrov, da »sprejme nasvete od tega dobrega moža«. Zatrnil je, da tudi Sev. Amerika željno išče konec vojne v Vietnamu in da je bilo do sedaj opravljenih že na desetine poskusov, da pride do miru, čeprav žal do sedaj brez uspeha. Toda vsa ta razočaranja ne smejo biti ovira, da se ne bi našlo novih poti, ki bodo pripeljale do pogajanj.

Vsa ta prizadevanja za mir so pa dobila surov udarec v obraz prav na božično vigilijo. Ameriški in japonski atomski strokovnjaki so ugotovili, da je bil v nedeljo 24. decembra okoli 4. ure po srednjeevropskem času izvršen na Kitajskem 7. jedrski poskus. Ameriška komisija za energijo trdi, da nova atomska bomba ni imela večje učinkovitosti kot ona prva, ki je padla 6. avgusta 1945 na Hirošimo. Dva dni po zadnji razstrelitvi je Maoctung spolnil 74 let življenja. Morda je bila ta bomba počastitev te obletnice, ali pa le člen v zvezi s pripravami na velikovo bombo, ki jo baje kitajski strokovnjaki pripravljajo za letošnjo spomlad. Kar vzbuja pozornost, je dejstvo, da do sedaj kitajske oblasti eksplozije te bombe niso objavile.

Atomske bombe v rokah revolucionarno zanesene Kitajske, to je tisto, kar pomeni največjo nevarnost za svetovni mir. Rdeča Kitajska je tudi tista sila v ozadju, ki torpedira vsak poizkus za sporazum v Vietnamu in izvaja pritisk na severnovietnamske kroge, da na pogajanja ne pristanejo.

ODJEK NA JOHNSONOV OBISK V VATIKANU

Vatikanski krogi so izrazili svoje zadovoljstvo nad Johnsonovim obiskom pri sv. očetu. Sv. oče je bil vesel Johnsonove pripravljenosti, da pomaga pri obnovitvi resničnega miru na svetu. Severnoameriški predsednik je izrazil nekatere zahteve in predložil nekatere rešitve zlasti glede vojne v jugovzhodni Aziji. Tudi je papež poudaril nujno potrebo mednarodnega sodelovanja na vseh področjih, zlasti pa na področju podpore in pomoči deželam v razvoju. Papež je Johnsonu priporočil načelo medsebojne umirjenosti. Če bo to načelo sprejeto z obeh strani, bo stvar miru hitro napredovala.

Tudi Johnson je bil mnenja, da je častna rešitev, ki naj napravi

konec mračnemu in strahotnemu položaju v Vietnamu, še vedno možna. Trdno je odločen, ostati v tesnem stiku s sv. očetom, dokler ne bo mir zamenjal noža in granate na bojiščih. Če kdaj, je prav božični čas primeren, da se dela za ta vzvišeni cilj.

KRŠČANSKI MIR

Sv. oče Pavel VI. je v zadnjih nagovorih in v božični poslanici napravil iz besede »mir« osnovo vseh misli, ki jih je ob raznih prilikah razvijal.

V božični poslanici je poudaril, da je politični, vojaški, družbeni in mednarodni mir mogoč le takrat, če so ljudje v pesti notranjega in osebnega miru. Ta mir prav manjka modernemu človeku, ki si ne zna urediti in obvladati svojih sposobnosti, pa se zato predaja fatalizmu in velikemu številu oblik namišljenega miru v srcu. Samo mir vesti lahko udejstvi zunanji mir. Tedaj se bodo ljudje zavedli, da se lahko ljubijo in da se morajo ljubiti.

Tudi v nagovoru, ki ga je imel papež Pavel VI. na zbrane množice na sam božični dan, ko je podelil svoj apostolski blagoslov »mestu in svetu«, je ponovil isto misel: »Moderni človek se krčevito trudi za biagostanje, pa se istočasno predaja nemiru, pesimizmu in obupu. Vse to prihaja od tega, ker je zgubil smisel za vrednote, ki dajejo utemeljitev njegovemu življenju. Ne zna več razgovarjati se o vzvišenih resnicah najvišje resničnosti, zato pa ne najde več krščanskega veselja in prave sreče. Naj ve: prave sreče ni brez miru, miru v srcu in miru med ljudmi. Ta mir pa ima svoj vir v Kristusu. V njem je gotovost resnice, upanje, ki ne vara, polnost življenja; naj bi se zato današnji svet, ki ga muči toliko problemov, ta svet, v katerem se dela, trpi in hrepeni po miru, obrnil k Detetu v jaslicah in sprejel njegovo poslanico!«

NA NOVEGA LETA DAN PRI SV. PETRU V RIMU

Tudi v Rimu je na novega leta dan močno deževalo. Zato se je vsa pobožnost za dosego miru med narodi izvršila v baziliki sv. Petra v Vatikanu. Sv. oče Pavel VI. je prosil Gospoda miru za mir v 11 jezikih, med njimi v vietnamskem ter kitajskem in ruskem.

Sv. oče je velik del svojega govora posvetil Vietnamu in izrazil upanje, da je mirna rešitev še vedno možna, čeprav je pot do miru zelo zapletena in zahteva postopno reševanje. Resnični mir vključuje red, svobodo, jamstvo za delo, zdravo in splošno blagostanje. Tak mir je pa nemogoče doseči, če ni prej v dušah notranjega miru, kjer tako pogosto gnezdijo samoljubje, napuh in težnja po nadvladi. Morda se zdijo marsikomu papeževi napori za ohranitev miru na svetu prazni in brezuspešni; res bi bilo tako, če bi se opirali le na človeške sile. Toda imamo molitev, s katero lahko dosežemo pomoč usmiljenega in dobrotnega Boga, očeta vseh ljudi.

Škofovsko posvečenje v Ljubljani

Pomožni škof dr. Stanko Lenič bo prejel škofovsko posvečenje v ljubljanski stolnici v nedeljo, 14. januarja ob 16. uri. Posvetil ga bo delegat Sv. stolice v Beogradu msgr. Cagna, soposvečevalca bosta pa ljubljanski nadškof in mariborski škof.

Pogumno v novo leto!

Primorski Slovenci pozdravljamo prihod novega leta 1968 z velikim zaupanjem v naše lastne sile.

Kakor na Koroškem, se tudi pri nas na Tržaškem, Goriškem in predvsem v Beneški Sloveniji sovražniki Slovencev na vso moč trudijo, da bi nas na ta ali oni način postopoma odstranili z naše lastne zemlje.

Pa jim povemo prav odkrito: čeprav smo majhen narod, nečemo biti nikomur hlapci, zlasti pa se nečemo udejati tujim učenostim in ideologijam. Če nas je stvarnik postavil v tok zgodovine, se ne smemo boriti za svoj obstoj. Nikogar ne omožamo, pa bi nas sosedji v zamejstvu le radi uničili. Pa jim ne bomo dali tega veselja. Hočemo obstati na tem koščku zemlje, prepelene s krvjo in z nožem naših prednikov.

Resnično demokratsko usmerjeni Sloven-

ci v zamejstvu slavimo letos tudi polnih dvajset let našega samostojnega organiziranega dela in upora slehernemu totalitarizmu in lažni fratelanji. Lahko smo ponosni na svoje sicer zaradi razmer skromno, a vendar zgodovinsko pomembno delo. Že danes smo lahko gotovi, da se nam sodbe zgodovine ni treba bati.

Ohranili smo si ali na novo ustvarili celo vrsto verskih, prosvetnih, kulturnih in prosvetnih organizacij. Ni ga večjega središča, kjer ne bi imeli dvorane ali doma ali klubskih prostorov, kjer se zbiramo in sledeč glasu svoje vesti, svobodno in zavestno prispevamo k naši narodni rasti.

Tudi v novem letu bomo delali na to, da še bolj strnemo svoje demokratične vrste, se vržemo na delo za uveljavitev vseh naših pravic in si podamo roke združenim okrog košate lipe — našega slovenskega simbola. Ma—ud

IZ ŽIVLJENJA NAŠIH LJUDI

+ Dr. Franc Jaklič

Na praznik Marijinega Brezmadežnega spočetja je v Milwaukeeju v ZDA umrl dr. Franc Jaklič, nekdanji profesor ljubljanske klasične gimnazije. Pred nekaj meseci je dopolnil 75 let.

Pokojni dr. Jaklič je napisal veliko vzgojnih člankov in po T. Tothu priredil vzgojno knjigo »Svetla pot« za mladostnike. Za »Življenje svetnikov« pri Mohorjevi je napisal nad polovico člankov. Skupaj s prof. dr. Vrečarjem je sestavil Liturgiko za slov. srednje šole. Sestavil je tudi globoke »Ure češenja«, ki so molitve pred sv. Rešnjim Telesom.

Predvsem pa je dr. Jaklič postal znan s svojimi knjigami o slovenskem misijonarju Ignaciju Knobleharju in o škofu Frideriku Baragi. Knobleharjeva knjiga je izšla v dveh izdajah, Baragova pa v treh. Raziskovanju življenja in dela teh dveh slovenskih misijonarjev je pokojnik posvetil ves svoj čas in moči. Zlasti mu je bil pri srcu škof Baraga, ustanovitelj marquettske škofije v Gornjem Michiganu in veliki ljubljaneč Očipve Indijancev, katerim je sestavil slovnico in slovar s 30.000 izrazi. Zato Baraga po pravici velja za ameriškega pionirja. Bil je torej v čast Cerkev, slovenskemu narodu in veliki Ameriki. In najboljši Baragov poznavalec je bil pokojni prof. dr. Franc Jaklič.

Dr. Jaklič je bil doma pri Sv. Gregoriju na Dolenskem. V mašnika je bil posvečen v Ljubljani leta 1915, doktor bogoslovja je postal v Innsbrucku leta 1921, kjer se je srečaval s pokojnim dr. M. Brumatom. Nato je bil deset let vzgojni prefekt in profesor v škofovem zavodu v St. Vidu nad Ljubljano, zatem pa deset let profesor ljubljanske klasične gimnazije do maja 1945, ko se je pred komunističnim režimom umaknil na Koroško in vzhodno Tirolsko. Na povabilo dr. A. Čuka je dr. Jaklič leta 1946 prišel v Gorico in bil tu dve leti profesor verouka na slovenskih srednjih šolah. Leta 1948 je Jaklič odšel v Argentino, kjer je po raznih začetnih težavah in razočaranjih končno postal kurat v veliki bolnišnici. Ko si je življenje malo uredil, je nadaljeval svoje delo o Knobleharju in Baragu. Oba življenjepisa sta ponovno izšla v Buenos Airesu.

Vedno bolj pa je dr. Jaklič prevzemala želja, da bi Barago posvetil vse svoje moči. Ta želja in vabilo Baragove zveze iz Marquette sta ga leta 1956 privedli v Gornji Michigan. Po navodilih marquettskega škofa Noa je dr. Jaklič raziskoval Baragove svetniške kreposti. Zbral in uredil je veliko gradiva za potrditev teh kreposti, žal pa dela ni dokončal. Bil pa je za to delo dr. Jaklič usposobljen kot redko kdo drugi. Pod vidikom kreposti je skrbno pregledal vse Baragovo slovensko, nemško, francosko, latinsko in angleško dopisovanje, spise in poročila. Le pri Baragovih indijanskih spisih je bil dr. Jaklič navezan na druge raziskovalce.

Po štirih letih bivanja ob Zgornjem jezeru (Lake Superior), ki je skoro kot morje, je dr. Jakliču zdravje povsem odpovedalo. K temu je svoje pripomogla tudi silna osamelost, ki jo je Jaklič močno občutil. Prišel je iskat zdravja v Milwaukee (1960) in ostal tam do svoje smrti. Doživel je silno grenko razočaranje: dobil je sporočilo od marquettske, to je Baragove škofije, da ona ni plačnik za njegovo zdravljenje. Zato se je njegovi boleznii pridružilo silno duševno trpljenje in popolna negotovost. Zdi se pa, da je v tistem res obupnem položaju posredoval zanj pri Bo-

gu sam škof Baraga: velike stroške Jakličevega zdravljenja je prevzela milwauška nadškofija, dasi Jaklič ni bil tu niti povabljen gost, kot je bil v Baragovi marquettski škofiji.

Vsa ta leta v Ameriki je dr. Jakliča izdelavalo močno domotožje, obenem pa je zelo pogrešal družbo slovenskih izobražencev. Sedaj ga je Bog rešil telesnega in duševnega trpljenja. Upajmo pa, da je usmiljeni Oče bogato poplačal dr. Jakliču njegovo dolgoletno in požrtvovalno vzgojno delovanje; zlasti pa ga je obilno nagradil za njegovo raziskovanje dela in življenja velikih dveh slovenskih misijonarjev: učenega Knobleharja in slovenskega preporoditelja ter ameriškega pionirja škofa Friderika Baraga.

J. GRUM, ZDA

Visoko odlikovanje našega rojaka

Sv. oče Pavel VI. je s posebnim pismom (breve) dne 23. novembra 1967 imenoval msgr. Slavka Bavdača za hišnega prelata Njegovе Svetosti.

Gospod prelat msgr. Bavdač je že veliko let uslužben pri koncilski kongregaciji, v oddelku za disciplino duhovnikov in vernikov. Visoki položaj pri enem izmed najbolj važnih oblastnih organov Sv. sedeža mu omogoča, da veliko stori za Cerkev med slovenskimi verniki v domovini in zamejstvu.

Izražamo mu tople čestitke ob visokem imenovanju in mu voščimo lepih uspehov pri tako važni in odgovorni službi.

Sv. Višarje so izgubile svojega očaka

Ko smo romali na Sv. Višarje, je naš prvi obisk veljal višarski Mariji v svetišču, drugi pa g. Kersteinu v prvi gostilnici nasproti cerkve. Kar težko nam je pri srcu, če pomislimo, da ga sedaj ne bomo več našli. Sv. Višarje so izgubile svojega očaka. V petek, 22. decembra so ga položili k večnemu počitku na žabniškem pokopališču pod Sv. Višarjami.

Kersteinov oče je dočakal visoko starost 86 let. Od teh je skoro 40 poletij preživel na Sv. Višarjah. Prvič je prišel na goro leta 1927, leto dni po posvetitvi svetišča, porušenega v prvi svetovni vojni. Sezidal si je malo kočjo in tu ob Mariji preživil svoje poletne mesece, stregel romarjem, se z njimi pogovarjal, tako da smo se vsi čutili pri njem kot doma. Zadnje čase ga na Višarjah nismo več našli. Opešal je in si ni več upal na goro. Zvesto mu je stregla hči Mojca vse do smrti. Sedaj se je njegov duh umiril in pri nebeski Materi Mariji je našel svoj končni dom. Ohranili ga bomo v hvaležnem in lepem spominu. Preostalim hčerkam in sorodnikom naše sozljaje.

Ob petkih namesto zdržka pomoč potrebnim

V Nemčiji so vpeljali novo stalno akcijo za pomoč potrebnim deželam. Za to akcijo so se zedinili katoličani in protestantje. Imenovala se bo »Petek bratske pomoči«. To pomeni, da bodo vsak petek žrtvovali nekaj za pomoč potrebnim namesto posta ali zdržka mesnih jedi. Tako bo dobil post nov sodoben izraz in obliko.

Zanimivo je vedeti, da je tudi glavno vodstvo mednarodne ustanove Charitas, ki je zborovalo v Rimu, razpravljalo o načinu, kako bi petkov post ali zdržek od mesnih jedi spremenili v pomoč potrebnim.

Posredovalec Združenih narodov na Srednjem Vzhodu

Sedaj šestdesetletnemu švedskemu diplomatu dr. Gunnarju Jarringu je glavni tajnik OZN, U Tannt naložil hudo kočljivo in težko nalogo, naj bi kot posebni pooblaščenec svetovne organizacije našel primerno pot do miru v sporu na Bližnjem Vzhodu med Izraelci in Arabci. Britanska resolucija, katero so sprejeli v Varnostnem svetu narača sledeče: »Na vsak način je treba najti stike z deželami na teh ozemljih, na podlagi katerih bi potem našli mirnim potom za obe strani sprejemljivo rešitev.«

Tovrstna naloga za dr. Gunnarja Jarringa ni nova, saj je že pred desetimi leti posredoval med Indijo in Pakistanom, ko ga je Organizacija združenih narodov poslala tja, da bi izgladil spor med obema državama zaradi kašmirskega problema. Ceravno tedaj ni čisto uspel, tj., da ni dosegel končnega mirovnega sporazuma, je našlo njegovo dobro pretehtano in sestavljeno poročilo o tem vprašanju vobče priznanje.

Jarring je kot tipični diplomat »stare šole«, ki obvlada poleg svojega materinskega jezika — švedščine, še angleški, francoski, nemški, ruski, turški in perzijski jezik, zastopal svojo deželo že v drugi svetovni vojni, in sicer je bil v Turčiji, Perziji in Iraku. Kasneje je šel v Etiopijo, Indijo in na Ceylon, pozneje ga najdemo ponovno v Perziji, v Iraku in Pakistanu. Leta 1952 se je vrnil v švedsko glavno mesto Stockholm, kjer mu je država izročila v vodstvo politični oddelek švedskega zunanega ministrstva.

Leta 1956 je bil dr. Gunnar Jarring imenovan za švedskega veleposlanika pri OZN, kjer se je sprijateljil z U Tantom, tedanjim veleposlanikom Burme v svetovni organizaciji.

Iz Združenih narodov v New Yorku se je Jarring preselil v Washington kot veleposlanik Švedske v ZDA. V začetku leta 1964 pa mu je njegova država izročila

vodstvo švedskega veleposlaništva v Moskvi. Kot posredovalec Organizacije združenih narodov se je sedaj naselil na otoku Cipru, odkoder pridno obiskuje vsa prizadeta področja in išče stične točke za morebitni bodoči sporazum. Tudi med božičnimi prazniki je bil zelo delaven in je obiskal področje, ki ga držijo zasedenega izraelske čete.

Slovenci v jugoslovanski diplomaciji

Državno tajništvo za zunanje zadeve v Beogradu je zaposlovalo 1. septembra lani 1648 oseb, od teh 807 takih, za katere se zahteva višja strokovna usposobljenost. Od teh 807 uslužbencev jih izhaja 287 iz Srbije, 216 iz Hravske, 114 iz Bosne in Hercegovine, 96 iz Črne gore, 49 iz Slovenije in 47 iz Makedonije. Zanimiva je primerjava s Črno goro: čeprav ima manj prebivalstva kot Slovenija, pa ima dvakrat toliko zaposlenih v diplomaciji.

Od 66 jugoslovanskih veleposlanikov v tujini jih je 15 iz Srbije, 21 iz Hravske, 9 iz Bosne in Hercegovine, 8 iz Slovenije, 7 iz Makedonije in 6 iz Črne gore. Odpravnikov poslov je pet in so vsi Hrvatje, generalnih konzulov pa 23. Pet jih je iz Srbije, sedem iz Hravske, štiri iz Slovenije, trije iz Črne gore, po dva iz BiH (Bosna in Hercegovina) in Makedonije.

Slovenski veleposlaniki so v Vzhodni Nemčiji (Bojan Polak), v Pakistanu (Vlado Sestan), v Iranu (dr. Ziga Vodušek), v Mongoliji (Stane Kolman), v Maroku (Milan Venišnik, za države Gano, Togo, Dahomej in Liberijo inž. Ivo Klemenčič, v Senegalu Iztok Zagar. Slovenci so generalni konzuli v Trstu, Celovcu, v Chicagu in Pittsburgu (ZDA). Slovenec je tudi vodja jugoslovanske delegacije pri Organizaciji združenih narodov v New Yorku (dr. Anton Vratuša). Doma je iz Prekmurja in je bil dolga leta Kardeljev tajnik.

Inž. Josip Rustja - umrl

Smrt je spet segla v redke vrste javnih delavcev med goriškimi Slovenci. Na Stefanovo je umrl v civilni bolnišnici v Gorici za težko pljučnico agrarni inženir Josip Rustja in bil pokopan dne 28. decembra 1967 v Pevmi. Pogrebne svečanosti je opravil domači župnik A. Rutar, pri odprtem grobu pa so mu spregovorili v slovo prof. Rado Bednarik, urednik Drago Legiša ter v imenu »Kluba starih goriških študentov« pokojnikov sošolec Franc Gorkič. Stevilni slovenski duhovniki, izobraženci in zastopniki javnih ustanov iz Goriške, Tržaške in Slovenske Benečije, pa tudi preprosto ljudstvo, so s svojo udeležbo pri pogrebu izkazali pokojniku spoštovanje in priznanje za vse delo, in še zlasti za veliko ljubezen, s katero je ljubil svoje ljudstvo in svojo slovensko zemljo.

Inž. Rustja se je rodil v Skriljah na Vipavskem dne 4. oktobra 1894. Ljudsko šolo je obiskoval v Skriljah in v Kamnjah, srednjo v Gorici. Po končani maturi se je leta 1913 vpisal na visoko kmetijsko šolo na Dunaju. Leta 1915 je bil vpoklican pod orožje. Na fronti v Bukovini so ga zajeli Rusi in ga poslali na kmetijsko preizkuševalnico v Todorešči v Besarabiji. Avgusta 1917 je stopil med jugoslovanske protovoljce v Odesi. Preko Ukrajine, Moskve, Arhangelska, Anglie, Francije in Italije je prispel na solunsko fronto. Po vojni je na Dunaju nadaljeval študij agronomije in diplomiral leta 1921.

Vrnil se je na Primorsko in se sprva zaposlil pri Kmetijski zadrugi v Trstu in zatem kot strokovnjak pri Zadrugi zvezi v Gorici. Ko so l. 1928 fašisti razpustili Zadrugo zvezo, se je preživil kot zastopnik dunajske zavarovalnice »Dunau« in kot časnikar pri »Novem listu« ter »Družini«. Leta 1930 si je na Travniku odprl trgovino s semeni, gnojili ter potrebnimi za mlekarstvo, sadjarstvo, vinogradništvo ter čebelarstvo. Aprila leta 1941 so ga fašisti aretirali in internirali na Tremiti in v Iserno. Avgusta 1943 se je vrnil v Gorico. Leto pozneje je postal žrtev partizanskega atentata, maja 1945 so ga jugoslovanske oblasti odpeljale v ječo v Ljubljano. Po povratku v Gorico je do smrti nadaljeval z delom v svoji trgovini in pri vodstvu Kat. knjigarne.

Inž. Rustja, ki je izšel iz kmetijske hiše, je hotel posvetiti svoje življenje predvsem slovenskemu kmetu. Pridružil se je krogu sposobnih in izredno požrtvovalnih katoliških javnih delavcev, ki so po prvi svetovni vojni globoko zaorali med sloven-

ske manjšino v Italiji in prepletli vso Primorsko z gosto mrežo političnih, prosvetnih, kulturnih in gospodarskih organizacij. Inž. Rustja so poverili predvsem gospodarsko področje. Kot strokovnjak pri Zadrugi zvezi je pomagal reorganizirati slovensko in hrvaško zadrugništvo v Juljski krajini in vzgajati zadrugne odbornike. Skupaj z Davidom Doktoričem in inž. Peganom je ustanavljal mlekarke zadruge in vodil posebne strokovne in knjigovodske tečaje. Leta 1923 je prevzel uredništvo »Gospodarskega lista« in po njem pospeševal kmetijstvo in vzgajal zadrugne delavce in knjigovodje. Sestavil je poseben »Gospodarski koledar« in »Tržni pregled«. V letih 1923-30 je vodil gospodarski del pri »Novem listu« in »Družini«, dokler nista bila lista ukinjena. Veliko je storil za razvoj sadjarstva, vinogradništva in vrtinarstva na Vipavskem in v Brdih. Bil je prvi, ki je na Goriškem zagovarjal plantazno gojenje breskev. Tudi po drugi svetovni vojni je nadaljeval s pisanjem strokovnih člankov in razprav gospodarskega značaja v »Soči«, »Novem listu«, v raznih prilikah in almanahih.

Istočasno je inž. Rustja posegal tudi v narodno in kulturno delo. Bil je med ustanovnimi člani in prvimi odborniki Goriške Mohorjeve družbe, predsednik »Naše založbe« v Trstu, odbornik knjigarne Fortunato v Trstu, vodja Kat. knjigarne v Gorici, odbornik »Prosvetne zveze«, »Sjgme«, »Slovenskega Sirotišča« v Gorici. Pri Goriški Mohorjevi družbi je izdal kar štiri knjige: Gospodarsko čitanko, Sadjarstvo, Travnništvo in gospodarsko berilo. Važen je spis »Zgodovina zadrugništva v Juljski krajini«, ki je izšel v tretjem zvezku »Jadranskega almanaha«, ki so ga fašisti zaplenili.

V trgovino inž. Rustja na Travniku v Gorici so prihajali slovenski in italijanski kmetje in gospodarstveniki po nasvete, zaščitna sredstva proti škodljivcem in boleznim pri sadju, vinu itd. Sam je trdil, da je dal najbrže nad 100.000 gospodarskih nasvetov, ne da bi kaj zaračunal.

Bil je ljubitelj in dobrotnik Slovenske Benečije. Občutno je priskočil na pomoč pok. msgr. Ivanu Trinku, ko je bil v veliki potrebi, in rešil njegov arhiv. Zaslužen je tudi za Trinkov koledar. Se v zadnjih trenutkih življenja, v bolnišnici, je mislil na »Dom« in izrazil voščilo, naj list živi in širi med naše »najmanjše brate« ljubezen do Boga in do materine besede.

R. KLINEC

„MLADIKA“ št. 10

Za božične praznike je izšla zadnja, deseta številka XI. letnika revije »Mladika«. Na prvem mestu ima božično voščilo škofa fovega vikarja msgr. Lojzeta Škerla. Sled črtica »Krzneni plašč« ter popotni vtisi dr. Ksenije Levak iz Nizozemske. Rado Bednarik poljudno kramlja o starih gradovih na Goriškem, Srečko Simoneta pa razpravlja o srčnem infarktu, ki postaja v sodobni družbi vedno pogostnejši. Vprašanja vzgoje šestletnega otroka se loti članek »Začetnikove težave«.

Daniilo Bufon v rubriki »Pisma nam iz vame ožigosa« začasnost« Odbora za upravo Kulturnega doma v Trstu, Drago Stoka pa v »Drobnih zapiskih« obsodi ozkosrstih, ki se bojijo na cestne table, kjer je označen urnik sv. maš, dodati slovensko ščino poleg italijanščine, prav tako pa zabeleži nenačelnost vodstva koprke Luke (prav: pristanišča!), ki je na odprtje nove proge povabilo slovenskega javnega političnega in kulturnega delavca iz Trsta v — italijanščini.

Dr. Franc Šegula seznanil bralce o tem, kako stoji zadeva s Slomškovo beatifikacijo, msgr. Lojze Škerl govori o Sloveniki v Rimu, Drago Stoka se spominja pokduhovnika Jožeta Vidmarja, Josip Kravos pa jaslic v koronejskih zaporih v letu 1940. Omenjena sta dva velika pevka naša stopa »Cecilijanka« v Gorici ter revija tržaških cerkvenih pevskih zborov v Trstu kakor je tudi govora o 10. jubilejnih slovenskih športnih igrah. M. S. ocenjuje knjigo dr. Vladimira Truhlarja Pokoncilski katoliški etos, prof. Martin Jevnikar pa prikaže tržaškega pisatelja Borisa Pahorja.

»ZALIV« 8-9. številka

Tik pred božičem je izšla dvojna številka revije Zaliv, v kateri sodelujejo Pavel Merku, Edvard Kocbek, Marko Kravos, Zarja Matičetov, François Fontan, Gustavo Buratti, Boris Pahor, Pavel Strajn, Rado slava Premrl, C. Hren, Savina Remeč in Danijela Nedoh. Številki je priložena še Spacalova barvna grafika.

S TRŽAŠKEGA

Bazovica

Obisk filmov v naši kinodvorani vedno bolj vпада. Ni to samo naš krajevni problem. Isti padec občutijo vse kino dvorane, zlasti manjše. V Trstu so v zadnjih mesecih zaprli kar tri kino dvorane. Ljudje imajo zabavo doma pri televizorju in je umevno, da je ne hodijo iskat izven hiše. Našemu kinu grozi nevarnost, da bomo morali zelo skrciti številno kino predstav. To pa ne bo v dobro naši mladini, ki bo ob nedeljah iskala zabavo drugje. Zato podprite s svojim obiskom naše kino predstave, da bomo omogočili obstoj dvorane in pa zdravo zabavo mladini!

Roža na grob

Na Opčinah se ne moremo sprijazniti z mislijo, da našega dobrega kaplana g. Vidmarja ni več. Se na Miklavžev večer v Marijanišču smo mislili nanj. Po lepih začetnih prizorih pride z znanim sprejemstvom škof Miklavž. Po prvih besedah nadaljuje v grobni tišini polne dvorane do besedno tako: »Veste, Miklavž je za Opčine letos nekaj posebnega. Poslušajte, kaj se je zgodilo: pred nekaj dnevi je prišel pred nebeska vrata dobri openski kaplan. Lepo je pozdravil in meni takoj priporočil vas, openske otroke, da ste pridni, da zaslužite lepe darove. Da, tako je povedal gospod kaplan. To me je zelo razveselilo. Se bolj pa nas veseli in nebesih, da ste mali in veliki Openci s tako ljubeznijo spremljali gospoda kaplana v boleznii in na zadnji poti in da ste tudi veliko žrtvovali, da sedaj počiva v svojem domačem kraju, ki ga je vedno tako ljubil. To ste lepo napravili in ste hvale vredni.«

Tako je povedal letošnji Miklavž svojim prijateljem. Vsi smo čutili, da govori iz srca — v srce. Da, mi smo prepričani, da je prišel naš dobri g. kaplan pred nebeska vrata, saj si je to zaslužil, zlasti s silnim trpljenjem v tistih sedmih dnevih pred smrtjo. Vemo pa tudi, da si je zaslužil našo ljubezen, ki smo mu jo izkazali od pogrebu in mu jo še sedaj izkazujemo z dobrimi deli v njegov spomin. Upamo celo misliti, da bomo začeli splošno ob smrti naših dragih žrtvovati več za dobra dela kakor za vence in cvetje, ki tako malo traja in tako malo pomeni. Ob preranem grobu dragega g. Vidmarja iskreno želimo, da bi Tržačani in Goričani vedno bolj razumeli veliko vrednost in veliki pomen duhovnih rož v korist živih in pokojnih. (Iz »Našega vestnika«).

LUČ VERE

Leto vere ni leto zmagoslavja in proslavljanja, temveč leto tihega dela. Spoznavanje vere, odkrivanje njene resničnosti in njenih bogastev; poglobljanje in utrjevanje vere.

Sedanji svet je včasih tako zaverovan vase, da ne zna več dvigniti pogleda kvišku ali se ozreti okoli sebe. Ukvarja se izključno sam s seboj. Sredi tega sveta bomo mi še glasneje izpovedali svoje prepričanje, da smo vključeni v večji svet. Svet se z nami ne konča, mi smo le drobecni kamen v velikanskem pisanim mozajku, ki ga izdeluje neizmerno večji Mojster.

Papež leta vere ni zapovedal, ampak je škofo in vernike prosil, naj bi izkoristili 1900-letnico smrti sv. Petra in Pavla in se utrdili v veri. Čudno! Ni se obrnil na nevernike in jim priporočil, naj postanejo verniki, temveč da verniki postanejo res — verniki. Najbrž se mu naša vera ne zdi dovolj zdrava.

Koncil je prinesel veliko novega. Toliko, da se je nekaterim zdelo: vse staro je zavrženo. Pri tem so prezrli tisto osnovno, kar je koncil tako naglasil: Vse spremembe so le novi cvetovi na starem deblu nespremenljive vere.

A prav ta nespremenljivost je nekaterim kamen spotike. Danes se vse menja. Kar je bilo moderno v prvi pomladi, je meseca maja že zastarelo. Novi avtomobilski model so lani vsi občudovali, letos se mu posmihajo. Če daš letos tako poslikati sobo, kot si jo dal predlanskim, te imajo za čudaka.

Vse se vrtoglavo menja. Pa da bi le vera ostala nespremenljiva? Kaj je vera? Trdno prepričanje, da je res, popolnoma in dokončno res, kar je Bog razodel. Da še danes, po tisočletjih, še vedno drži, kar so oznanjali očaki, preroki in apostoli.

Prav to nam ne gre v glavo. Saj smo za vero, a drugačno, bolj sodobno, globljo, spremenljivo... Ne dajmo se motiti! Če gledamo reko le na površju, se nam bo zdelo, da se neprestano spreminja. Val gre za valom, vsak različen od prejšnjega. Tudi korito se spreminja. Voda vali prod, prod brusi skale in pragove. A to je le površje! V reki pa je le nekaj trdnega: voda teče že tisočletja in milijone let — vedno navzdol!

Nič ni tako spremenljivega, da v sebi ne bi krilo česa nespremenljivega. Dva-krat dva bo vedno štiri. Bog bo vedno Stvarnik, človek pa bo vedno veliko revše, potrebno roke in luči od zgoraj.

Ta luč bo vedno Bog. Zato bo vera vedno enaka. Mirno bo sijala na reko našega življenja. Pač pa se bo ta reka vedno premetavala. Zato bodo tudi odbleski luči vedno drugačni. Različnost ne bo od luči, ampak od različne gladine.

Luč vere. Nespremenljiva, neizgorljiva je. V njej se nam daje Bog sam. Njena nespremenljivost je znamenje, da prihaja od zgoraj.

SAM V SVETI NOČI

Romanje v Palestino

Stari Gašper sedi pri oknu v slabo zakurjeni sobi in razmišlja o svojem življenju. Ostal je sam. Ženo so mu prav pred prazniki pokopali. Otroci se se mu razšli po svetu. Ivanka, Klara, Sandro, vsi so na tujem. On bi si jih pa ta večer tako želel imeti v svoji bližini, vsaj ta večer... Kajti ta večer je drugačen kot ostali v letu. Glas zvonov prodira skozi izsušene temnice na oknih in mu naznanja, da se bo to noč rodil Odrješnik sveta.

Da, sam sem, si ob poslušanju teh glasov govori stari Gašper. Postal sem drevo, ki ne daje več sadu. Le za pod zemljo sem še. Toda ne! Prej moram še videti novorojeno Dete! Gašper se je ob tej misli nenadoma začutil mladega; njegove stare kosti je prevzel dih pomladi in mladeniška toplota je vzburla njegovo kri.

Vstal je in si nadel suknjo, ki je že dolgo ni več uporabljal. V zakajeno svetilko je vtaknil svečo, si potisnil kučmo na glavo, v kotu si je poiskal palico in tako je z negotovimi koraki zdrsal v mrzlo decembrsko noč k polnočnici.

Od vseh strani so se zgrinjali ljudje. Njih svetilke so spominjale na čarobni raj kresnic v kresni noči. Združevalo so se v rdeče niti, ki so se druga za drugo spajale na cerkvenem pragu. Iz svetišča je udarjal na prihajajoče snop žarke luči ter jih v prvem hipu slepil. Tudi starega Gašperja je zmedel za trenutek. Potem pa se je znašel in vstopil. Na desni glavnega oltarja v drugi vrsti je še odkril prazen prostor zase.

Pokleknil je v klop in se zazrl v jaslice ob oltarju. Vse je bilo tako, kot je moralo biti: Detece v plenice povito in na slamo položeno, trop ovčic in pastirji, ki v Betlehem hitijo...

Nato so zatrepale orgle in s kora je vzvalovala pesem, vedno nova, vedno mehka, vedno skrivnostna: Sveta noč, blažena noč... Gašperja je prevzel svojevrsten občutek. Zazdelo se mu je, da so pastirci na las podobni njegovim otrokom. Seveda, ne more biti dvoma: Sandro, Klara, Ivanka, prišli so, kot si je bil on, stari Gašper, to želel ves sveti večer, pri-

šli so iz daljne ter mrzne tujine. Sedaj so tu: božjemu Detetu delajo družbo in Gašper ni več sam.

Minil je polnočni obred, zadnji človek je zapustil božji hram. Le stari Gašper je še vedno klečal tam v drugi klopi in gledal proti jaslicam. Skrivnosten nasmeš mu je ožarjal lica in oči so mu blestele kot zvezda na betlehemskih poljanah. Cerkovnik Sivec, ki je pravkar prišel iz zakristije, je stopil k njemu. Za ramo ga je prijel in mu nežno dejal: »Gašper, pozno je že, treba bo iti domov.« Toda ko se je zazrl v njegove oči, je vedel vse. Spoštljivo ga je prekrizal po čelu in vase zamrmral: »Gašper, tebi ne bo treba iti več domov, ti si že doma!« Pred jaslicami je utrnila dogorevajoča sveča...

TOMAŽ CUDER

Literarno in kulturno udeistvovanje bogoslovca in spirituala Slomška

Anton Martin Slomšek je bogoslovje študiral v Celovcu, kjer je bilo skupno semenišče za krško in lavantinsko škofijo.

Kot 21-letni mladenič je stopil v bogoslovno šolo, po svojih nazorih pa je bil že zrej mož. Vse bogoslovne predmete je izdeloval z odliko. Poleg obveznih bogoslovnih predmetov je hodil še kot bogoslovec drugega letnika na celovski licej poslušat predavanja iz vzgojeslovja in je napravil tudi izpit iz tega predmeta.

Med vsemi takratnimi bogoslovci je Slomšek slovensčino najbolj obvladal. Ze prvo leto svojega bivanja v celovski bogoslovni je začel svojim tovarišem bogoslovcem dajati nauk iz slovenskega jezika, seveda s soglasjem in privolitvijo ravnateljstva.

Slomškovi prvi pesniški poskusi segajo v bogoslovno dobo. Nabral si je za celo zbirko lastnih pesmi. Prvi zbirki je naslov »Slovenstvo«. Ta pesem je nastala leta 1822. Pesmi je Slomšek zlagal v bogoslovju do konca 3. letnika — 1824.

Diakonat je Slomšek prejel 5. septembra 1824, mašniško posvečenje pa 8. septembra 1824.

Četrty letnik bogoslovja je še študiral v Celovcu kot mlad duhovnik. Delal je prave čudeže s časom. V bogoslovnih predmetih je dobil povsod odlične red. Poleg študiranja bogoslovja je tudi to leto poučeval bogoslovce v slovensčini, kar mu je vzelo precej časa, ker se je moral vendar tudi sam nekaj pripravljati, brati slovenske knjige in popravljati naloge. Vsaj dve novi slovenski pesmi je zložil kot četrtoletnik.

Po končanem bogoslovju leta 1825 je imel še dopust, počitnice, ki jih je porabil za obisk dobrotnikov na Stajerskem, in celo v Ljubljano se je napotil v zadevah slovenskega slovstva, kar priča, da mu je slovenstvo tudi kot duhovniku bilo pri srcu. Cutil je tudi književniški poklic.

S 27. avgustom 1825 je bil nastavljen za kaplana na Bizeljskem, čeprav je imel možnost, ponudbo od škofije, da more iti nadaljevat študije na Dunaj.

Na Bizeljskem je Slomšek kljub vsej mnogovrstni zaposlitvi deloval tudi slovestveno. Prevajal je Schillerjevo pesem o »Zvonu« in zložil nekaj pesmi, med njimi znano »En hribček bom kupil« ter »Slovenca Slovca vabi«. Lotil se je tudi predelave nekaterih narodnih pesmi, iztrebil iz njih nedostojno navlaklo in jim dal dostojno vsebino, vendar je pesmim ohranil veselje.

Tudi kot kaplan pri Novi Cerkvi je Slomšek zlagal nabožne in svetne pesmi. V jeseni 1829 je lavantinski škof Cime-man mladega in agilnega kaplana Slomška poslal v Celovec za semeniškega spirituala. Dne 27. oktobra 1829 je prevzel novo službo.

V Celovcu je Slomšek poleg službenih dolžnosti, ki jih je vršil prav vestno in goreče, hiteval tudi na dušnopastirsko pomoč in v raznih cerkvah (v mestu in na deželi) pridigoval v nemškem in slovenskem jeziku. Tako je leta 1834 imel v Blatogradu (Moosburgu) na binkoštni ponedeljek slovito pridigo o dolžnosti, spoštovati svoj materin jezik.

Tudi kot spiritual se je Slomšek udeleževal literarno in književno. Tako je leta 1831 izdal »Navod, kako pomagati bolnikom, ki so zboleli na koleri«. To je bil letak v obliki 22x33 cm, prevod spisa Morvaja Janoša v Babilni ob Tisi.

Naslednje leto (1832) je izšel molitvenik

Slovensko romanje v Palestino bo od 21. do 30. avgusta. Potovali bomo z letalom, ki bo odpeljalo iz Benetk in se bomo tja tudi vrnili. V Jeruzalemu in v Nazaretu bomo stanovali v odlično urejenem franciskanskem zavetišču Casa Nova (sobe z dvema posteljama), v Tel-Avivu pa v modernem hotelu. Poskrbljeno je za strokovno vodstvo pri obisku svetih krajev. Organizacijo romanja imajo Pavlinci iz Milana. Celotni stroški znašajo 180.000 lir. Za bivanje v sobi za eno osebo je treba doplačati 12.000 lir. Skupni potni list stane 1.500 lir za italijanske državljane. Pri vpisu se plača 30.000 lir. Preostalo vsoto se lahko plačuje v obrokih. Celotno vsoto mora biti poravnana do konca junija.

Kdor se zanima za romanje v Palestino, naj se obrne v Trstu na g. Stanka Zorka (Vicolo delle Rose, 7 - tel. 37603), v Gorici pa na dr. Kazimirja Humarja (Corte S. Ilario, 7 - tel. 47-36), ki sprejemata prijave in dajeta pojasnila. Vpisovanje traja ves januar.

»Križev pot«, ki ga je sestavil Slomšek, a si ga je prisvojil in ga izdal v Gorici Josip Zabukoveš.

Leta 1833 je celovski tiskar Janez Leon natisnil »Pesme, po Koroškim ino Stajerskim znane, enokoljko popravljene ino na novo zložene«. Izdajo je menda pripravil Ahacelj, profesor na celovških državnih višjih šolah. Uredil jo je pa Slomšek, ki je vanjo vnesel 15 lastnih pesmi.

Naslednje leto, 1834, je pri Janezu Leonu v Celovcu izšlo »Krščansko devišvo«, ki so ga »spisali mladi duhovniki v celovski duhovščini«, v resnici pa mu je bil tvor Slomšek sam, ki je mlademu rodu hotel dati priznanje (za takšno sodelovanje) in pobudo za književno delovanje. Ta knjiga je imela velik uspeh. Še za časa Slomškove službe kot duhovnega voditelja v Celovcu je doživela tri izdaje.

Sledila je leta 1835 knjižica »Posebni nauki ino molitve za žensko mladino«, nekaj molitvenik, namenjen mladenkam, ki so znale brati.

Tudi mladeničem je Slomšek posvetil toplo skrb in jim leta 1837 izdal v Celovcu (pri Janezu Leonu) »Življenja srečen pot«. Molitvenik je za Slomškovega življenja doživel štiri izdaje.

Ministrantov se je spiritual Slomšek spomnil leta 1838 s knjižico, ki ji je dal naslov »Angelska služba za mladeniče k sv. maši streče«.

Iz slovenskih vaj bogoslovcem v Celovcu pa sta nastali knjižici »Troje ljubeznivih otrok« in »Dve lepi reči za pridne otroke«, ki sta obe izšli leta 1838 v Celovcu pri Janezu Leonu. Verjetno je dal idejo Slomšek, obdelavo pa prepustil učencem. Končno obliko za knjižno izdajo je prevzel spet sam.

V dobo njegove spiritualske službe spada tudi izdaja dobrih pridig, nekaj praktičen priročnik. Zato je leta 1835 izdal pri Ferstlu v Gradcu »Hrano evangeljskih naukov bogoljubnim dušam za vse nedelje in praznike«. V glavnem je to Slomškovo delo, prispevali so pa pridige, ki jih je Slomšek opilil, tudi drugi.

Kot spiritual v Celovcu je Slomšek zložil znano pesem »Veselja doma«, ki se začinja: »Preljubo veselje, o kje si doma«. Slomškov življenjepisec dr. Kovačič pravi, da se je Slomšek zelo trudil za izobliko jezika in ljudstva in da so ga pri tem vodili pristno krščanski nagibi. Slomšek je izvajal in naglašal ljubezen do ljudstva iz četrte božje zapovedi. Kdor pa ljubi ljudstvo, mora ljubiti tudi njegov jezik. A kdor ljubi in neguje svoj materni jezik, zaradi tega ne sovraži drugih jezikov in narodov.

Slomšku so v Celovcu delali nešteto težav in krivic. Prežali so na vsak njegov korak in lovili vsako njegovo besedo. Sumničili so ga kot »panslavista« in »državi nevarnega«. Toda Slomšek se ni dal oplašiti, ker je bila njegova vest pred Bogom čista. Dne 22. oktobra 1838 je Slomšek zapustil Celovec in prevzel župnijo v Vučenici. Njegov naslednik kot spiritual v Celovcu je postal njegov bivši učenc Valentin Wiery. Pozneje je tudi on postal škof, krški — celovski.

Dr. Metod Turnšek

Rodovitna mučeniška kri

Na kraju, kjer so 19. novembra 1956 ubili misijonskega patra Stalloneja, so sedaj postavili novo misijonsko postajo. Je v kraju Loianganali v državi Kenija.

Na Zavrhovski domačiji

Ko je dobri Bog razgrnil med Lokvami in Cavnom zeleno preprogo Trnovskega Rožda, mu je ostala nad Vipavsko dolino še položna kraška planota, ki ji sedaj pravijo Angelska gora. Tu je namenit prostor za dobre ljudi dveh razsežnih župnij: Col in Otlica. Cesta, ki se od Ajdovščine do Otlice neprenehoma vzpenja, se v razdalji nekaj kilometrov spremeni od asfalta v pravi kolovoz. Od Cola navzgor je vedno ožja, a zelo trdna, z močno kamnito podlago.

Malo pred Otlico se odcepi stranska pot na levo. Tu še samo pogumni šoferji nekaj časa preskušajo svoje stroje, potem pa gredo naprej rajši peš, kar je bolj varno. Samo dve, tri hiše se tu in tam skrivajo, sicer pa je vse prazno; same kraške ograde, kamenje, grmičevje, pot ves čas kamnita, vedno bolj ozka. Kar naenkrat se spusti močno proti gozdiču; komaj stopiš vanj, zaviješ še malo na desno in že se odpre pred teboj velika zaprta dolina. Takoj v začetku stoji kmečka hiša; na oknih te pozdravlja polno jesenskega cvetja, od hiše naprej se širijo lepi pašniki in njive. Krog in krog zapirajo ta mali svet visoki bregovi in hribi. Domačini pravijo tej kraški dolinici Za vrhom in edino družino, ki živi v tem zaprtem kraju, imenujejo zavrhovska družina; samo tujcem razlagajo, da so Za vrhom doma Vidmarjevi, da je tukaj rojstna hiša pokojnega duhovnika Jožeta.

Letos sredi oktobra sem bil prvič na zavrhovski domačiji. Z Jožetom sva peljala njegovo mamno nazaj domov. Devetdesetletna mati je počasi hodila zadnji kos poti proti hiši, midva pa veselo naprej, čeprav smo se nekateri dolge peš hoje že kdaj odvadili. Po prvih pozdravih z domačimi mi je Jože vse razkazal: polni hlev živine in še vesele zajce, ki jih pridno čuva in zanje skrbi mali praneček. Kamor nese oko po dolgi in lepi dolini, vse to je zavrhovsko, vse spada k eni hiši.

In vendar to ni nekdanja trdna kmetija; pridni zavrhovski so si mogli komaj v zadnjih letih nekoliko povečati svojo posest. V lepem dnevu me je Jože povabil naprej po dolini in gor na visoke bregove. Vzpenjala sva se kot bi imela dvajset let. »Če si že tukaj, moraš vse videti,« da, še malo in boš videl Vipavsko dolino in Ajdovščino in vse naprej do Tomajca, do Repentabra, da, celo na morje.« Prisopihava do vrha, toda vsega lepega napovedanega ne vidiva, ker v dolini je megla, v gorah pa sijje sončce. Kako je bit Jože vesel, ko mi je razlagal, kaj se vse vidi s tega zavrhovskega okna v širni svet. »Tu smo živeli, tu cepili drva, pasli ovce in koze, vriskali in peli, da je bilo veselje. Glej tam ono malo njivico: zemljo za to njivo smo fantje z očetom znosili skupaj od vseh strani. Na vseh koncih smo jo poiskali in nakopali, v kosih nosili v to kamnito ogrado, seveda teren lepo pripravili, razgrnili, ogradili in še danes raste tukaj najboljši krompir.« Ko mi vse to razlaga, priteče pes in za njim mamini praneček, vesel fantiček, ves srečen, da je zopet stric Pepči doma.

Pogovor je nanesel tudi na njegovo novo mašo, na nepozabno veselje, ki je poleti 1946 vladalo na zavrhovski domačiji. Tedaj niso prišli v to dolino samo gostje, ampak vsi farani in daljni znanci, vsi so hoteli zavrhovskemu Pepčetu na domu čestitati za visoki poklic, ki ga je dosegel v svojem 37. letu. Vsa fara je bila takrat okrog svojega novomašnika, ponosna, ker je zopet dala Cerkvi novega duhovnika. Sedaj ima župnija Otlica že pet duhovnikov-domačinov in več semeniščnikov.

Ko prideva v hišo in pripovedujem, kaj sva vse videla, pravi stara mati: »Kaj, vse da sta videla, kaj pa našo kapelico sta videla?« Tu odpre vrata svoje sobe, ki ji pravijo kar kapelica, ker je v sobi krasen hišni oltarček Srca Jezusovega, ki ga je pokojni Pepči že kot duhovnik na-

redit svoji materi. Pred oltarjem je dobra mati veliko premolila za svojega sina in moli zlasti sedaj in prosi Pepčeta — tako je sama rekla — naj ji kmalu pošlje poziv za odhod, za njuno srečanje brez ločitve v lepi večnosti.

Na zavrhovski domačiji živijo danes štirje rodovi in vse izgleda, da bodo Vidmarjevi gospodarili v tej skriti kraški dolinici še dolgo preko leta dva tisoč. Brat Stefan, ki je sedaj glava družine, nas je na dan pogreba povabil, naj še pridemo na Otlico in tudi na njihov dom Za vrhom. Obljubil sem, da pridemo, da nas bo veliko prišlo v prvi pomladi, ko bomo postavili lep spomenik na Jožetovem grobu. Takrat bomo obiskali tudi zavrhovsko domačijo in zopet pokazali Otlici in vsej Angelski gori, kako smo Openci in Repenci, Tržičani in Goričani njihovega Pepčeta ljubili in radi imeli.

Fr. Stuhčec SDB

Kardinal Leger odpotoval h gobavcem

Kanadski kardinal Leger se je v nedeljo 10. decembra dokončno poslovil od svojih vernikov in odpotoval v afriško državo Senegal. Sv. oče je kardinalu poslal osebno pismo, v katerem se mu zahvaljuje za delo v škofiji, za delo na koncilu in na zadnji škofovski sinodi. S priznanjem spremlja kardinalovo odločitev, da gre v misijone in pravi, da si bosta duhovno bliže.

Nabirka »Adveniat«

Nemški škofje so napovedali za božični praznik nabirko za potrebe dežel Južne Amerike. Nabirka se ponavlja že več let. Imenuje se Adveniat t. j. Pridi, Gospod! Doslej so zbrali za Južno Ameriko 40 milijard lir. Z dohodki te nabirke podpirajo nemški škofje številne cerkvene ustanove in socialne akcije v Južni Ameriki.

Novi slovenski misijon v polnem zagonu

Naša misijonska družina, ki je bila v oktobru za dva tedna polnoštevila, to se pravi, s prihodom p. Lovra Tomažina doseglja število štiri, je že 24. oktobra spet zdrknila na tri osebe. Kot je vaš list že poročal, je p. Tomažin tisti dan odpotoval v sosednjo državo Malawi, da se nauči jezika Nyangja, ki ga govori skoro 80 % vernikov v naši župniji Matero na periferiji Lusake. Pater zgleda za jezike kar nadarjen; upamo, da bo do velike noči že nazaj, morda že prej. Nyangja jezik je zelo lep, blaglasen, logičen (kar angleščina ravno ni!) in po mojem najlažji na svetu. Seveda, treba se ga je lotiti s prave strani.

Prav zaradi te babilonske mešanice jezikov jo je kar grdo skupil p. Jože Kokalj, sedanjí predstojnik našega misijona. Pred časom je bil poslan na sever Zambije, da se tam nauči jezik Bamba, ki bi kar lahko tekmoval s starim grškim. Pomislite, kar 60 glagolskih oblik ima! Pater se ga je naučil z nenavadno brzino in temeljitostjo, potem pa je prišel kisli polivek: na novi župniji Materi, kjer je nastopil 1. septembra, večina govori Nyangja in ne Bamba. Pa si že kar dobro pomaga. V nedeljo, ki je Nyangja vernikom namenjena, je tako čisto in gladko prebral pridigo v tem jeziku, da sem kar strmel. Nekateri poredneži so mi hitro dali pod nos: »Sedaj pa je minila vaša slava! Seveda sem bil jaz prvi, ki sem se patrovega uspeha veselil.

Sedaj že razumete, da je naša župnija jezikovno zelo zahtevna; treba je znati tri jezike: angleščino, Nyangja in Bamba jezik. Torej nekako tako kot na župnijah v Banatu, kjer se govori hrvaško, nemško in madžarsko. V spovednici vs vrstijo vsi trije jeziki in še kak drug povrh.

P. KOKALJ SE UVELJAVLJA

P. Kokalj zelo dobro vodi župnijo. Lep dokaz so prva sv. obhajila. Lani jih je bilo samo 49, letos že 160. Izpit so naredili pri meni in se v večini tudi pri meni spovedali. Število prvoobhajancev moramo dvigniti vsaj na pet sto. Kar je krščeno, ne sme le životari, temveč rasti v milosti božji naprej. Te pa ni brez pogostnega sv. obhajila. P. Kokalj hoče v tej zadevi iti do konca, jaz nič manj.

Na področju župnije Matero, ki ima 60.000 ljudi, od katerih je vsaj tretjina katoličanov, je kar enajst šol, kar pomeni 10.000 šolarjev. Štiri: tri ljudske in ena srednja za dečke so katoliške. Na področju župnije je tudi mestno pokopališče, ki nas seveda tudi kar precej zaposli. Ker prihaja na pogrebe dosti ljudi, jih izrabimo za oznanjanje božje besede in večnih resnic. Končno je na ozemlju naše misijonske postaje še stadion neodvisnosti, ki so ga zgradili za priliko razglasitve zambijske neodvisnosti leta 1964.

Mislím, da bomo morali kmalu poslati p. Kokalja v domovino, da svojim rojakom približa to našo novo domovino. Vse je krasno: podnebje, kraj in ljudje, ti zlasti. Jaz sem tukaj že veteran, deset let že preganjam temo z evangelijsko lučjo, pa sem za naravne lepote že kar otopen, tako da bi jih niti ne opazil, če me ne bi p. Kokalj neprestano nanje opozarjal.

Krasno podnebje: imamo sicer afriško sonce, ki pa nikogar ne upepli, kajti naša dežela leži na planoti tisoč metrov nad morjem (skoraj za dve Sv. gori) in velja zaradi tega z izjemo dolin treh rek (Zambezi, Lwangwa in Kafue deloma) za klimatsko najbolj zdravo deželo na svetu.

Krasni ljudje: cerkev je kar prostorna, a premajhna za toliko obiskovalcev, ki ob nedeljah pritisnejo vanjo. Kakšno zadošče-

nje za misijonarja, ko vidi cerkev nabito pri vseh treh mašah z enakim številom moških, žensk in otrok. Tudi pri obhajilni mizi je isto razmerje. Dve veji moške in šest veji ženske Katoliške akcije izborna delujejo. Ob cerkvi imamo veliko kino dvorano, ki zelo dobro služi za razne skupine KA ter za pouk katehumenov, tj. pripravnikov za sv. krst. Ob dvorani je še prostorna knjižnica, urad ter kuhinja za čajanke. Vedno dobrodošli!

Se bolj dobrodošli bi pa nam bili tisti zeleni listi, ki jim pravijo dolarji. P. Kokalj bi mogoče takoj začeti z gradnjo nove cerkve na drugem kraju župnije, kjer je kar šest šol z okrog 5.000 otroki, če... če bi imel na razpolago 9.000 dolarjev. Saj ne pričakuje, da bi jih dal en sam; lahko je dever tisoč prijateljev, ki bo vsak dal en dolar.

PA SE NEKAJ O SEBI

Prav na tem prostoru, kjer bi rad p. Kokalj postavil novo cerkev, smo v nedeljo 22. oktobra odprli nov center za sv. mašo. Mašo sem opravil jaz ob sedmih zjutraj. Prišlo je okrog šeststo ljudi. Maševal sem na verandi šole, ljudje so pa stali na dvorišču. Cerkev bi zidali okoli velike noči, če bo denarja dovolj. Je pa nujno potrebna, ker se mesto razvija v tisto smer. Ko bo cerkev stala, bomo čimprej ustanovili novo župnijo. Ljudstvo mora videti duhovnika v svoji sredi. Če duhovnik noče tega, tudi ljudstvo noče onega, kar on uči.

Po tej maši, v kateri sem se močno razkričal, ker se mora zunaj cerkve res kričati, če se hoče, da ljudje slišijo, sem šel najprej v župno cerkev, kjer sem bil zaposlen do čez poldne. Ob treh sem imel mašo na podružnici 40 km od tod, ob petih pa še eno še 25 km dalje. Ko sem se ponoči vračal, mi je neki kolesar prečkal cesto prav pred mojim nosom. Da ga ne bi zbil na tla, sem naredil nagej obrat in zletel skozi grmovje 200 m ven iz ceste. Pa se ni zgodilo nič ne meni ne avtomobilu. Hvala Bogu in molitvam dobrih ljudi! Preočil sem na tretji podružnici, kjer sem imel naslednji dan sv. mašo in dva krsta, nato sem obiskal še četrto podružnico in se vrnil domov, kjer me je že čakal krščanski nauk, nato pa izpraševanje katehumenov — žená.

Ko se bo vrnil j. Tomažin, bi moral iti spet kam drugam ledino orat. Pa se mnogi temu protivijo. Osebnostem brez zahtev: povsod je dela ogromno. Želimo si le novih moči. Brez pomoči iz domovine ne bo šlo. Zato na plan novi misijonarji in misijonarki, na plan slovensko misijonsko zaledje z molitvijo in darovi za slovenski misijon v Zambiji!

P. Radko Rudež DJ

SADITEV VRTNIC

Za pridelovanje in prodajo cvetja sadimo velikocvetne vrtnice, ki imajo obliko grma, to se pravi, kratko steblo in na vse strani štrleče veje. Navadno kupimo enoletne cepljenke brž ko jim odpade listje. Zemljo pripravimo tako, da jo en mesec prej globoko prekopljemo in obilno gnojimo s hlevskim gnojem ali kompostom. Za sajenje je najbolj primeren mesec november. Navadno pripravimo 1,5 m široke grede, na katerih izkopljemo približno 30 cm globoke jame v razdalji 60 do 70 cm in razporejene v cik-cak črti.

Cepljenke pripravimo za saditev tako, da pustimo čim več korenin in prikraj-

Goriški pevski zbori

Da zvemo, kakšni so goriški pevski zbori in kako pojejo, moramo počakati na vsakoletni njihov koncert, na »Cecilijanko«.

Tudi letos so na njej nastopili skoraj vsi goriški zbori in pokazali vse, kar zmorejo v podajanju zborovskega petja. Prisotna je bila tudi žirija glasbenih strokovnjakov iz Trsta, ki so izjavili, da je najlepše zapel moški zbor »M. Filej« iz Gorice.

Ce pa si ogledamo ostale zборе, ki so nastopili, bomo ugotovili, da so tudi drugi lepo zapeli in da je komisija za izbiro prvega mesta imela več težav kot druga leta.

Naj povemo zato nekaj vtisov iz letošnjega koncerta!

Prvi je nastopil zbor »Lojze Bratuž« iz Gorice. Takoj je bilo občutiti šibko zasedbo moških glasov in to je mučno vplivalo na intonacijo ter na uspešno izvajanje pesmi. Kljub prizadevanju nekaterih članov je ta zbor zaradi tega še vedno zelo okrnjen.

Lepo presenečenje je bil nastop mladinskega zbora iz Doberdoba. Nadvse hvalevredno je delo vsakogar, ki goji petje pri najmlajših. Bog daj še veliko takih otroških zborov.

Presenečeni smo bili, ko smo zaslišali zbor Marijine družbe iz Gorice. Nismo ga več spoznali, tako izredno ubrano in zlito je zapel svoji pesmi.

»Fantje izpod Grmade« so ravno tako lepo in doživeto zapeli obe pesmi. Zdi se, da ta pevski zbor stalno napreduje, t. j. da redno vadi in skrbno pripravlja svoje programe.

V drugem delu so nastopili pevci iz Števerjana: še enkrat so pokazali svoje neizkoriščene sposobnosti. Skoda, da v Števerjanu ni večje discipline in organizacije pri petju.

Otroci iz Štandreža so pa pokazali, da niso prvič na odru; lepo so zapeli, čeprav mogoče s previsoko intonacijo.

Veliko gorske poezije iz Julijskih Alp je prinesel pevski zbor iz Ukeve. Čeprav ni bil številen, je bilo njih petje ubrano in spokojno. Posebno lep vtis je zapustil dirigent, ki je vodil zbor z veliko umirjenostjo in s komaj vidnimi kretnjami. Pa so bile njihove pesmi globoko premišljene ter občuteno podane.

Red in disciplino v nastopu in petju je spet pokazal cerkveni pevski zbor iz Doberdoba. V sebi ima veliko možnosti še za večje uspehe kot jih je že dosegel.

Zadnji je nastopil moški zbor »M. Filej« iz Gorice. Mogoče je res naš najboljši zbor na Goriškem, saj ima vse glasove dovolj zasedene, dirigenta, ki zares doživlja v sebi to, kar zahteva od pevcev in zato vse pogoje za najlepše uspehe.

Vendar se je tudi pri tem zboru zadelo, da se daje premalo važnosti na mehki nastavek glasu in da zahtevnejše

pesmi potrebujejo tudi večje sigurnosti pri vseh pevcih.

Vsi, poslušalci in pevci pa so se lahko prepričali, da le tisti zbor lepo zapoje, kateri se je veliko trudil in vztrajno vadi svoje pesmi.

Ni pa vse v tem. Ogromno truda in odgovornosti leži na dirigentu samem. On mora najprej poiskati in izbrati za svoj zbor primerno pesem. In to ni vedno lahko. Prav bi bilo, da bi naši skladatelji pisali še in še novih pesmi, a z ozirom na zmogljivost naših pevskih zborov.

Med rojaki v Kanadi

Vsako leto na jesen zopet oživi med našimi rojaki v Kanadi kulturno življenje. Ko so počitnice pri kraju, se odpro šolska vrata in z njimi pot kulturnim stvaritvam.

V Torontu delujeta dve slovenski šoli, ki združujeta nad tri sto slovenskih otrok. Slovenske šole so še v mestih: Hamilton, Windsor, Montreal in Winnipeg.

7. oktobra je skupina slovenskih igralcev pod vodstvom g. Staneta Brunška iz Toronta uprizorila v dvorani slovenske župnije sv. Cirila in Metoda v New Yorku Fabbrijevo dramo Preiskava. Uspeh in udeležba sta bila nadvse zadovoljiva.

Rojaki v Kanadi so lani načrtno in vneto slavili 1200-letnico pokristjanjenja Slovencev. Jubileju so posvetili veliko pozornosti; 2. julija je bil Katoliški dan na Slovenskem letovišču blizu Toronta, že prej uprizoritev Simčičevega Krsta pri Savici (Slovensko gledališče), gostovanje s pevskimi zbori pri rojaki v Windsorju in tako dalje.

V nedeljo, 29. oktobra je ravnatelj Slovenske šole Marije Pomagaj v Torontu predaval ob skoptičnih slikah: Slovenci in pokristjanjenje. Pokazal nam je dve sto originalnih barvnatih slik, ki so prikazovale kraje, cerkve, spomenike in celo

JANUAR — MESEC KATOLIŠKI GA TISKA. Zato poravnajmo t koj na začetku novega leta nino za Kat. glas, ki ostane za krat nespomenjena, kakor tu za druge naše revije. Zal jih še zelo veliko, ki dolgujejo nino za eno ali celo dve leti nazaj. Tem zadnjim po 1. februarju, svojih obveznosti ne bodo porali, lista ne bomo več pošiljali. Lep apostolat vršimo, če pridobimo kakega novega naročnika katoliški tisk. Nabirka v pomo katoliškemu tisku bo prvo ljo v februarju, t. j. 4. februarja 1968.

numizmatične redkosti, katere so v zve s pokristjanjenjem. Prisostvovalo je le število slovenskih Torontčanov.

Misijonski krožek pri Mariji Pomagaj je za misijonsko nedeljo organiziral in vedel veliko tombolo v pomoč slovenski misijonarjem; prireditev je vrgla nad 170 dolarjev.

Slovenskemu jubileju in stoletnici Kanade je bil posvečen tudi vokalni koncert 11. in 12. novembra v dvorani Marije Pomagaj. Nastopile so pevske skupine: otroški, mladinski in deklški zbor Marije Pomagaj ter oktet slovenskih fantov. Koncert je vodil g. Tone Zrnec CM; klavišno glasbo je izvajala ga. Božena Naughton, napovedovalca in razlagalca posameznih točk sta bila g. Vilko Čekuta v slovenskem in gđc. Marjetka Suligoj v angleškem jeziku.

V povečani obliki je slovenska mladina iz Toronta priredila v nedeljo, 19. novembra koncert v slovenski dvorani župnije sv. Gregorja v Hamiltonu; pri koncertu so še sodelovali: Lebarjeva harmonikarska šola, rajalna skupina Nagelj in rajalna skupina slovenskih mladenk iz Toronta. Glasbena prireditev v proslavo obeh je bilejev je zbrala izredno število naših rojakov iz Hamiltona, Toronta in okolice.

Altötting in Dachau

Letos bosta za Slovence na Tržaškem in Goriškem dve pomembni skupni romanji

- Od ponedeljka 8. julija zjutraj do petka 12. zjutraj bo trajalo

ROMANJE NA BAVARSKO V JUŽNI NEMČIJI

Obiskali bomo najbolj slavno nemško božjo pot ALTÖTTING, cerkev na otoku jezera CHIEMSEE, kjer sta prejela krst slovenska kneževiča Gorazd in Hotimir iz Karantanije ter se udeležili sv. maše za vse padle in pomorjene Slovence v zloglasnem taborišču v DACHAU. Po Bavarski bomo potovali z avtobusi.

- Od srede 21. avgusta do petka 30. avgusta pa je na sporedu z odhodom iz Benetek in s povratkom istotja

OBISK SV. DEŽELE

Potovanje se bo vršilo z letalom pod vodstvom pavlincev iz Milana.

- Za romanje na Bavarsko sprejemajo ves januar prijave naši dušni pastirji na Tržaškem, na Goriškem pa uprava Kat. glasa v Gorici in g. fotograf Stefan Kleindienst; za romanje v Sveto deželo pa g. Stanko Zorko v Trstu in dr. K. Humar v Gorici.

V zadnji številki smo objavili, da se pripravljata dve skupni romanji v letu 1968 in sicer na Bavarsko in v Palestino. Med tem časom smo zvedeli, da se je msgr. dr. Lojze Škerl, škofov vikar v Trstu, pred kratkim vrnil iz Münchena. Povprašali smo ga, ali je šel v Nemčijo prav zaradi romanja in smo ga naprosili, naj nam kaj več pove o romanju na Bavarsko.

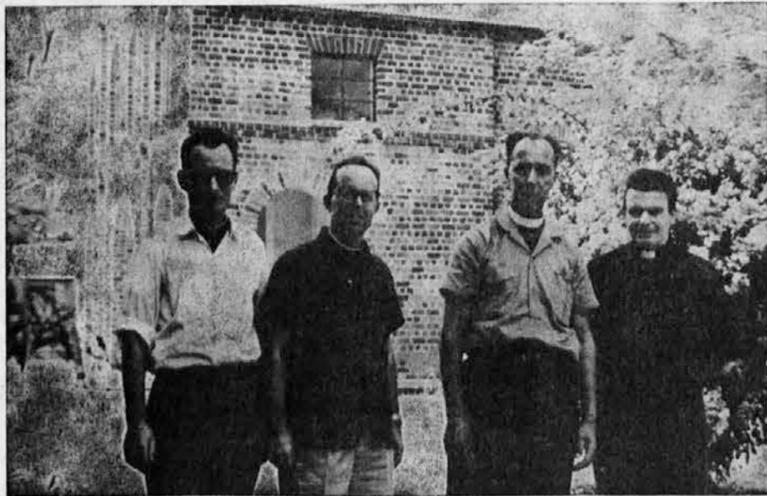
Odgovoril nam je takole: Izkoristil sem par dni praznikov in šel v Nemčijo, da se srečam s prijatelji in pogledam, kako je z našimi izseljenci. Vsaka taka pot mi namreč znova pove, kako velika in obširna je naša domovina. Našega človeka najdeš pa res povsod po svetu, in je povsod cenjen in upoštevan. Za naše izseljence sem v soboto, 9. decembra maševal v kraju Pfronten Stenbach, v nedeljo pa v Augsburgu.

V Altötting nisem šel, ker mi je znan kakor številnim našim romarjem, ki so se leta 1960 udeležili mednarodnega evharističnega kongresa v Münchenu. Ta največja Marijina božja pot na Bavarskem je vsem ostala v lepem spominu, saj smo v zbranosti in veselju prav tu preživeli nekaj prijetnih uric. Duhovniki, ki smo izbrali Altötting kot romarski cilj za leto 1968, smo prepričani, da se bodo naši ljudje radi odzvali vabilu. Leta 1960 nas je bilo okoli 500; morda nas bo prihodnje leto malo manj, a poskrbimo, da nas bo precej.

Leta 1960 smo si München ogledali le bolj površno. V Dachau so šli le nekateri. Zato bi si radi v letu 1968 boljše ogledali München; zlasti se pa želimo oddolžiti vsem padlim in pomorjenim Slovincem s sveto mašo v votivni kapeli na kraju, kjer je stalo taborišče Dachau in ki sedaj povezuje vsa druga taborišča trpljenja in smrti. Taborišče Dachau je v zadnjem času zadobilo novo obliko: postalo je pravo svetišče, ki dviga človeka k Bogu in ga opozarja, da je svet ustvarjen za ljubezen in ne za sovraštvo.

S prijateljem sva torej šla v Dachau, da vidiva, kako bi lahko izpeljali romanje na tem kraju trpljenja, ki je sedaj vsaj deloma spremenjen v kraj molitve. (Pred votivno kapelo sva našla slovenski venček agencije Transturist.) Pri münchenskem pomožnem škofu, ki je v taborišču preživel štiri leta in ki je nekak duhovni pokrovitelj sedanjega »taborišča«, sva uredila vse potrebno za naš obisk Dachau in za ureditev službe božje. (O taborišču, o muzeju, o karmelskem samostanu in drugem bomo še poročali.)

Za tretji dan našega obiska na Bavarskem v juliju je predvidena pot na otok jezera Chiemsee. Smem reči, da bo za vsakogar nekaj. Stroški bodo vsekar večji kot pri lanskem romanju v Slovenijo. Upamo pa, da se bo splašalo. S skupnimi moči pripravimo torej lepo skupno romanje!

Slovenska misijonska ekipa, ki trenutno sestavlja novi slovenski misijon v Zambiji. Od leve na desno stojijo: p. Lovro Tomažin, p. Jože Kokalj, p. Radko Rudež in brat J. Rovtar

Inž. Janko Košir

Ali je bilo to res potrebno?

Samo svetovalci Slovenske skupnosti so, kakor smo že poročali v zadnji številki našega lista, glasovali proti predlogu dolinskega župana, da se odobri sklep občinskega odbora o pogajanju z ustanovo EPIT glede prodaje boljunškega srenjskega zemljišča za zgraditev Fiatove tovarne brandi motorji. Svetovalec Slovenske skupnosti dr. Tuš je zelo dobro utemeljil nasprotni glas Slovenske skupnosti proti predlogu občinskega odbora. Ta govor zasluži, da bi ga objavili v celoti, čeprav je precej dolg. Zaš se moramo omejiti le na glavne misli.

Tržaško ladjedelništvo uničujejo v času, ko imajo svetovne ladjedelnice rekordna naročila. V zameno za odvzem ladjedelnice naj bi Trst dobil tovarno za izdelavo Diesellovih motorjev »Veliki motorji«. Stala bo okrog 40 milijard. Toda Genova ne bo izgubila ladjedelnice in bo dobila 420 milijard. Neapelj prav tako ne bo izgubil ladjedelnice, a bo dobil avtomobilsko tovarno Alfa-Sud, ki bo stala 300 milijard lir. Trst izgubi ladjedelnice, dobi samo 40 milijard in še to na škodo kmetijstva, ker je pri Boljuncu zelo ugodna možnost za razvoj zlahtnih kmetijskih kultur, ko bi tovarna lahko stala pri Orehu. Moderna tehnika ne pozna terenskih ovir, katerih ne bi bilo mogoče premagati. Nizozemci npr. gradijo na morju jetove in novo pristanišče Rotterdam za ladje do 500.000 ton, torej orjaške objekte, proti katerim je tovarna »Veliki motorji« pritikavec. Tudi ne drži, da bi gradnja tovarne pri Orehu stala 10 milijard več kot pri Boljuncu. Ali so preračunali, koliko bo treba dati za ceste, železnico, vodovod in sploh vso infrastrukturo in prevozne stroške do morja? Končno bo treba zemljišče pri Boljuncu kupiti, medtem ko na teren pri Orehu že last EPIT-a. Se izgovor o zakasnitvi tovarne. Cenu? Teren pri Orehu je last EPIT-a in že lani bi lahko začeli zidati tovarno. Pravijo, da bodo zaradi zakasnitve izgubili tržišče za Diesellove motorje. S tem sami priznavajo, da so Diesellovi motorji že zdaj zastareli ter imajo bodočnost turbine in atomski motorji, ki jih ne bo v Trstu, ampak bodo v Genovi. Gre torej za več napak in zakaj bi narodnostno in gospodarsko škodo za te napake trpeli prav mi Slovenci v dolinski občini? Poleg tega je še nevarno, da bo tovarna z novimi priseljenci spreminila narodnostno lice dolinske občine. Zaradi tega — je zaključil dr. Tuš — je Slovenska skupnost proti razširitvi EPIT-a in ni za gradnjo tovarne Grandi motori pri Boljuncu, ampak pri Orehu.

TEŽKO JIH JE RAZUMETI

Župan je priznal naštetja dejstva Slovenske skupnosti, ki jih je navedel dr. Tuš. V veliko presenečenje vseh prisotnih je vztrajal pri svojem predlogu in začel politično polemiko, ki ni imela zveze s tovarno Grandi Motori. Rekel je, da Slovenska skupnost ljubimka s Kršičansko demokracijo. Naj vsakdo sam odgovori, če so ljubimkali s KD komunisti, ki so glasovali za načrt CIPE in postavitev tovarne v Boljuncu, ali Slovenska skupnost, ki je glasovala proti! Tudi poročanje »Primorskega dnevnika« človek težko razume. Spominjamo se še njegovih člankov proti postavitvi tovarne v Boljuncu. Eden je imel naslov »Odločno nasprotujemo!« V poročilu o tej važni seji v Boljuncu pa je bil očitno na strani žu-

pana, ni protestiral proti škodljivemu sklepu občinskega odbora in ni navedel razlogov opozicije, s katerimi je nastopil dr. Tuš. Dnevnik vseh Slovencev? Tako že ne.

KAJ PA ZDAJ?

Enotna fronta proti razširitvi EPIT-a in postavitvi tovarne pri Boljuncu je s sklepom dolinskega občinskega sveta onemogočena. Kdo lahko zdaj še prepreči ta načrt? Dolinska občina je na željo komunistov in socialistov vrgla najučinkovitejše orožje iz rok, ker je sklenila prodati srenjsko zemljišče in se po preizkušeni ceni, kar bo vplivalo tudi na cene ostalih, to je zasebnih zemljišč. To pomeni, da je vrgla najmočnejše orožje iz rok občina sama ter ga izbila še drugim.

Ko smo prišli tako daleč, nastane važno vprašanje, kdo naj zdaj brani in štiti bodoče razlaščenca? Komunisti in socialisti

so že naredili svoje. Naredili so slabo v škodo Slovencev in Boljuncanov. Slovenska skupnost? Morda. Ker njen poziv za enotni nastop ni bil sprejet, bo po splošnem mnenju težko dosegla, da bi šli s tovarno k Orehu, lahko pa bi vsaj zaščitila koristi razlaščenca in dosegla kaj drugega za slovensko narodno manjšino. To pa bi zahtevalo nova pogajanja in morebitne nove sporazume z levo sredino, ker drugega učinkovitega orožja nima. V tem primeru pa bi spet planili po njej komunisti, češ da ni dosledna in da »ljubimka« (kot pravi g. Lovriha) s KD. Po našem mnenju mora biti glavno vodilo slovenske manjšinske politike skupna korist slovenske narodne manjšine. Orodje za to se koristi je Slovenska skupnost. O tem, kaj bi bilo v danem trenutku potrebno narediti, bi morala povedati svojo besedo tudi širša slovenska javnost. —uj

ZVEZA CERKVENIH PEVSKIH ZBOROV NA TRŽAŠKEM
bo priredila v cerkvi Sv. Antona Novega v Trstu v nedeljo,
7. januarja ob 16. uri

Koncert božičnih pesmi

Predvajane bodo tudi tri božične pesmi, ki so bile nagrajene ob zadnjem natečaju za izvirno božično pesem.

Božič na Tržaškem

Letos so bile v mestnih župnijah v Trstu tri slovenske polnočnice ob 22. uri, in sicer pri Sv. Jakobu, v Rojanu in v Škedenju. Zamisel in uresničitev teh polnočnic je povsem na mestu. Na splošno so bili naši ljudje s tem zadovoljni, saj so bili lahko že zgodaj doma. Mimogrede naj omenimo, da se nam zdi neumestno dovoljenje tržaške kvesture, da smejo biti javni lokali odprti vsa noč med 24. in 25. ter med 25. in 26. decembrom. V okoliških vaseh pa so bile slovenske polnočnice popolnoči. Slovenska radijska postaja je prenašala polnočnico iz bazoviške cerkve. Mašo je daroval škofov vikar msgr. dr. Lojze Škerl.

Sprejem Slovenske skupnosti

Na Stefanovo je Slovenska skupnost priredila v prostorih v ul. Machiavelli sprejem za svoje kandidate in podpornike. Sprejema se je udeležilo veliko število pristahev Slovenske skupnosti, katere je nagovoril dr. Drago Stoka in poudaril premočrtnost, ki preveva vse odločitve Slovenske skupnosti.

Smrt zaslužnega šolnika

Na božično vigilijo je umrl v 80. letu starosti prof. dr. Rudolf Perhac, prvi ravnatelj trgovske akademije in bivši ravnatelj realne in klasične gimnazije. Bil je splošno priljubljen tako med svojimi kolegi, kakor tudi med dijaki. Pogreba so se udeležili številni slovenski šolniki in njegovi bivši dijaki. Ne moremo pa mimo

tega, da bi ne opozorili na vnebovpijoče krivice, ki se dogajajo našim šolnikom. Po 47 letih službe je prof. Perhac moral pred desetimi leti v pokoj, toda brez vsake odpravnine in pokojnine. In ni bil edini, s katerim postopajo na tak način »demokracije« italijanske oblasti.

Gostovanje Ljubljanske drame

V Kulturnem domu je bila tri dni od 25. do 27. decembra v gosteh Ljubljanska drama z Linhartovo komedijo »Ta veseli dan ali Matiček se ženi«. Občinstvo je vsakič do zadnjega kotečka napolnilo dvorano in nagradilo z obilnim ploskanjem slovenske vrhunske odrske ustvarjalce.

Srečanje z Vinkom Beličičem

Ob priliki izida pesniške zbirke Vinka Beličiča »Gmajna« je Društvo slovenskih izobražencev organiziralo srečanje s pesnikom v društvenih prostorih v ul. Dornizetti. Najprej je prof. Martin Jevnikar govoril o Beličičevem ustvarjanju, nato pa je prof. Beličič podpisoval svojo zbirko in odgovarjal na vprašanja, ki so mu jih zastavljali poslušalci.

Slovenski verniki za lačne

Tržaški škofijski list objavlja podatke o nabirki za lačne po svetu, ki je bila za veliko noč. Zbralo se je 11 milijonov lir. Izmed okoliških župnij so prispevale več kot 50.000 lir naslednje župnije: Sv. Križ, Prosek, Kontovel, Bazovica in Boršt. Slovenski verniki iz Rojana so darovali 120.000 lir.

Razstava v palači Costanzi

V palači Costanzi so v petek, 23. decembra odprli razstavo 23 jugoslovanskih umetnikov, med katerimi je največ Slovencev. Razstavo je na pobudo muzeja »Revolte« organiziral ravnatelj Moderne galerije iz Ljubljane prof. Zoran Kržišnik. Namen razstave je prikazati tržaškemu občinstvu dosežke jugoslovanskih grafikov, slikarjev in kiparjev. Slovesne otvoritve so se udeležili zelo visoki predstavniki republike Slovenije, tako sam podpredsednik vlade SR Slovenije dr. Franc Hočevar, član izvršnega sveta Joško Strukelj, sekretar za kulturo in prosveto pri slovenski vladi Tomo Martelanc in drugi.

Visoki gostje so se naslednjega dne razgovarjali z zastopniki dežele o kulturnih stikih med Slovenijo in Furlanijo-Juljsko krajino.

Obletnica pomembne slovenske kulturne ustanove

V Gregorčičevi dvorani v ul. Geppa v Trstu je bila nedavno proslava 20-letnice delovanja narodne in študijske knjižnice. Proslave se je udeležilo veliko število osebosti, med katerimi je bil tudi škofov vikar dr. Lojze Škerl. Podpredsednik knjižnice dr. Franc Škerlj je po kratkem priložnostnem nagovoru podaril poštvalni uslužbenki Tončki Koleričevi zlato medaljo, tajnik knjižnice Milan Bolčić pa je podal obširno poročilo o delovanju te tako pomembne slovenske kulturne ustanove v Trstu. Tončka Kolerič in Marijan Pertot sta za to priložnost pripravila bibliografijo šolskih knjig in skript, ki so izšle med 1945 in 1966 za potrebe slovenskih zamejskih šol.

Dalmatinova biblija na razstavi knjig

V prostorih Ljudske knjižnice v ulici Teatro romano so razstavljene najstarejše knjige, ki so last semeniške knjižnice. Med njimi je na častnem mestu Dalmatinova biblija, ki je najstarejši slovenski prevod svetega pisma. Tiskana je bila leta 1584. Semeniška knjižnica, ki je moderno urejena, je v zadnjih letih dosegla nad 20.000 knjig.

Dva tečaja za kmetovalce

28. decembra se je začel v Slomškovem domu v Bazovici tečaj za živinorejce, ki ga vodi dr. Leo Kralj. 29. decembra pa se je začel v Društvenih gostilni na Proseku tečaj za vinogradnike, ki ga vodi inž. Stanislav Grgič.

Mednarodni sestanek na tržaški univerzi

Na tržaški univerzi je bila zanimiva razprava o ameriško-jugoslovanskem načrtu o deželnem in urbanističnem planiranju. Ravnatelj tega načrta Slovenec inž. Vladimir Mušič in Američan prof. Jack C. Fisher sta številnemu občinstvu pojasnila namene te ustanove. Inž. Vladimir Mušič z urbanističnega inštituta v Ljubljani je govoril v slovensščini in med drugim najavil, da bo v marcu prihodnjega leta v Ljubljani mednarodna konferenca o deželnem in urbanističnem planiranju.

Center za teoretsko fiziko

Mednarodni center za teoretsko fiziko bo deloval v našem mestu nadaljnjih šest let. Zadevni sporazum sta podpisala na Dunaju italijanski veleposlanik Ducci in podravnatelj Mednarodne agencije za teoretsko fiziko Hall. Prof. Hall je ob tej priliki izrazil priznanje tržaškemu centru, ker je v zadnjih štirih letih dosegel velik ugled po vsem svetu.

ITALIJANSKA TELEVIZIJA

Spored od 7. do 13. januarja 1967

Nedelja: Prvi: 11.00 Sv. maša. 12.00 Verške novice. 21.00 Moje ječe, Silvio Pellico, nadaljevanje. 22.15 Sportne novice. — Drugi: 21.15 Glasbena oddaja. 22.15 Koncert Rubenstein, evrovizija.

Ponedeljek: Prvi: 21.00 Na stezi velikana, ameriški west film. — Drugi: 21.15 Sprint. 22.00 Simfonični koncert.

Torek: Prvi: 18.45 Verska oddaja. 21.00 Stara kokoš, drama A. Novellija. — Drugi: 21.15 Konec oklopnice Graaf Spee, dokumentarij. 22.15 Pestra oddaja.

Sreda: Prvi: Povratek na jug. 22.00 Sport ob sredah. — Drugi: Zorro, ameriški film.

Četrtek: Prvi: 21.00 Pestra oddaja. 22.00 Politična tribuna. — Drugi: Tolstoj in neupiranje žu. 22.00 Iz filmskega in gledališkega sveta.

Petek: Prvi: 21.00 TV 7. 22.00 Krog se pretrže, serijski film. — Drugi: 21.00 Marshal pripoveduje, dramatski prizori.

Sobota: 19.35 Duhovna misel za nedeljo. 21.00 Pestra glasbena oddaja. — Drugi: Orfej, opera C. Monteverdija. 22.25 Kapitanaova hči, televizijska pripoved.

SLOVENSKA TELEVIZIJA

Spored od 7. do 13. januarja 1967

Nedelja: 9.30 Dobro nedeljo voščimo z Veselimi kosci. 10.45 Magdalena, goljufica in krap. 18.10 Jugoslovanski folklorni festival, II. del. 19.10 Serijski film »Dolgo, vroče poletje«.

Ponedeljek: 17.30 Popotovanje po Aziji. 18.30 Kako pomagamo naglušnemu in gluhemu otroku. 19.40 Vokalno instrumentalni solisti: R. Irgolič.

Torek: 15.30 Slalom za ženske - posnetek iz Grindelwalda. 18.10 Risanke. 18.25 Nastanek slovenskih narečij. 18.50 Svet na zaslonu - mali. 20.10 Sreča, angleški celovečerni film. 21.40 Kulturna panorama - integrali Srečka Kosovela.

Sreda: 16.00 Veleslalom za ženske - posnetek iz Grindelwalda. 20.30 Dr. Lojze Kraigher: Skoljka - TV igra. 21.30 Zadnji dan, prvi dan - serijski film.

Četrtek: 20.35 Salon za smeh - I. 21.00 Zabavno glasbena oddaja.

Petek: 15.25 Smuk za ženske - posnetek iz Grindelwalda (do 16.40). 17.30 Moj prijatelj Plicka - serijski film. 19.35 Dunajska drsalna revija - rep. 20.35 Osamljenost tekača na dolge proge - angleški celovečerni film.

Sobota: 18.20 Zvezdica zaspanka - lutkovni film. 19.20 S kamero po svetu. 21.50 Gideon - serijski film.

VATIKANSKI RADIO V SLOVENSČINI

Na k.v. 48,47, 41,38 in na s.v. 196 m: v ponedeljek in petek ob 21.30; v torek, četrtek in soboto ob 18.15.

Na k.v. 41,38, 31,10 in na s.v. 196 m: v nedeljo ob 11.50.

Naslov: Radio Vaticana, Via Conciliazione - Slovenske oddaje - Vaticano.

Božična oddaja slovenske radijske postaje v Trstu

V božični oddaji slovenske radijske postaje Trst A so izrazili v slovensščini svojim slovenskim vernikom božična voščila tako goriški nadškof msgr. Cocolin kakor tržaški škof msgr. Santin ter škofov vikar msgr. dr. Škerl. Dr. Škerl je razvil še božično misel »Ne bojte se!«

Ne pozabimo: knjige Goriške Mohorjeve družbe spadajo v vsako slovensko družino

JOSEFINE STEGBAUER 46
Prevedel J. P.

„Veš li število zvezdà...?“

Strahne ure v tisti viharni noči so mu ostale nepozabne. Obenem so ga tudi do cela prerodile: iz lahkomišelnega pustolovca je postal resen človek. Ze na zunaj ga je tista noč zaznamovala. Čeprav še mlademu, mu je prve lase že sivo pobarvala. Mornarstva je imel za vse življenje dovolj. Zdal je moral biti vsakega dela vesel, ki mu je ravno bilo ponujeno, da se je le preživeti mogel. Najprej je bil natakar v majhni pristaniški gostilni, potem je snal žil okna in nazadnje je postal konjski hlapec v znanem cirkusu Alberti. Cirkusko življenje z večnim potovanjem iz kraja v kraj mu je močno ugajalo. Z veseljem in ljubeznijo se je tam prijel vsakega dela in tako napredoval od hlapca do člana in končno do najboljšega jahača, ki je vsak večer razkazoval občudujočim

gledalcem umetnost jahalske šole in še druge vratolomne jahalne vaje. Privzel si je tudi umetniško ime Edgar Carotti.

Sprva se je bal in ga je bilo sram, da bi materi pisal, da je postal konjski hlapec, čeprav v cirkusu. Ko pa je bilo njegovo ime že znano, je pisal materi v skrivno Nemčijo. Pismo je dobil nazaj s primbombo: Prejemnik se je preselil, novi naslov neznan. Pismo samo je obhodilo za njim skoraj pol sveta: cirkus je namreč vedno spet v drugih mestih in deželah nastopal.

Po dveh letih cirkuskega življenja je poročil artistinjo na trapezu, Španko po rodu. Bil je nadvse srečen, posebno še, ko se mu je rodila hčerka. Po materi sta jo imenovala za Mileno. Potem je prišel tisti nesrečni dan za cirkus in posebno za njega: umetnica na trapezu je za hip izgubila prisotnost duha in strmoglavila iz višine v areno in tam mrtva obležala.

Odlej mu je hčerka pomenila edino veselje. Od matere je podedovala svetločrne lase, po očetu pa plave oči. Bila je lep, krepko raščen otrok.

Zdal bi Joahim najraje še enkrat menjal poklic, da bi le mogel ostati v Nemčiji pri svojem otroku, ki ga je hotel tam pustiti, da se izšola in izobrazi. Vedel je kako prazno bo zanj življenje brez otroka.

Ko je vlak drvel skozi noč, je Mirko Heller še vedno beдел v postelji. O svojem romanu je mislil, ki se je bližal koncu. Jutri bo spet tajna seja »Mysteria«. To bodo »frklje« gledale! Jutri jim bo marsikaj povedal.

In so naslednji dan »frklje« res začudeno gledale.

Kot navadno je Mirko moško in dostojanstveno otvoril sejo. Pripravil je mogočen govor in v tem govoru je vsem članicam obrazložil, da smatra, da je njegovo delo, boljše rečeno njegovo poslanstvo pri tem tajnem krožku »Mysterium« dovršeno. Ko so ob tej novici vse hotele planiti z besedo na dan, je samo z mogočno kretno roko zaukazal mir. In povedal jim je, da je v tem času napravil res pošteno delo, medtem ko so one mislile, da je roke lepo v žepu tiščal. Vse so vedele — pri teh besedah se je moral malo odkaš-

ljati, da je že večkrat kaj napisal ali spesnil in da so njegova pesniško žilica tudi drugi priznali. Saj je bilo več njegovih pesmi že natisnanih. Njegov ponos ga je gnal še dalje. Pa saj ne more reči, da je bil to le ponos, ko pa je vse delo posvetil je namenom »Mysteria«.

»Frklje« so ga vedno bolj začudene gledale. Kaj vendar hoče povedati. Se sanjalo se jim ni, kaj velikega naj bi že on storil. Zato so ga poslušale z zanimanjem kot še nikoli prej. Mirko je bil ves srečen.

S povzdignjenim glasom je nadaljeval: »Na vaših začudenih obrazih vidim, da mojih besed ne razumete. Bom pa sedaj na kratko vse povedal. Tista poglavja, ki smo jih zapisali v album sem predelal, jim dal obliko romana in sedaj nameravam ta roman objaviti v časopisu.«

Od samega občudovanja so deklice kar zazijale. On »namera« ta roman objaviti! Kako mogočno se to glasi!

Tak časopis, dnevnik mislim, je nadaljeval Mirko »bere veliko ljudi. V svojem romanu seveda nisem omenil imena Gretice Thorn. Junakinji mojega romana

je ime Monika Arnsberg. Če pa Gretičini starši žive v Nemčiji, bodo takoj spoznali, da sem v usodi Monike Arnsberg opisal le usodo Gretice. Naslov romana bo »Mala umetnica na konju«. V tem romanu sem vse opisal, kar se je Gretica mogla spominjati. Tudi grobarjevo pismo sem uporabil. Če Gretičini starši sploh še žive, potlej bo moj roman sigurno imel uspeh. Tudi če bi sami slučajno ne brali romana, jih bodo njihovi znanci na moj roman opozorili.«

Od začudenja je ostalim kar sapo zaprla.

»Sijajen dečko si,« se je prva znašla Lore.

»Mirko,« se je oglasila Marta, njegova sestra, vsa ponosna nanj, »moje občudovanje presega vse meje.«

»Če se bodo zaradi mojega romana oglasili Gretičini starši, potlej predlagam, da jim v spomin podarimo album,« se je spet oglasil Mirko. »Ste zadovoljne s tem predlogom?«

Seveda so bila zadovoljne, kaj pa so hotele drugega.

(se nadaljuje)

Goriške Novice

Poziv goriškega nadškofa za svetovni dan miru

Goriški nadškof msgr. Cocolin je zadnji dan leta povabil vse vernike svoje nadškofije, da se zavestno in vneto zavzamejo za svetovni dan miru, ki ga je za novoletni praznik razglasil papež Pavel VI. Msgr. Cocolin je tudi izrazil željo, naj bi ta dan miru našel globok odmev v siehernem človeku, ki mu je pri srcu resnični napredek, saj je mir za vse ljudi najvišja vrednota, za pristnega kristjana pa višek vsega krščanskega poslanstva ne glede na narodnostne ali ideološke razlike.

Goriški nadškof bo obiskal Zavod sv. Družine

Prva nedelja po sv. Treh kraljih je posvečena spominu nazareške sv. Družine. Letos pade ta praznik na dan 7. januarja. Praznik sv. Družine je tudi hišni praznik slovenskega mladinskega zavoda v ulici don Bosco 66, ki se uradno imenuje »Zavod sv. Družine«, ljudje pa ga poznajo še bolj pod starim imenom »Sirotišče«. Vodijo ga slovenske šolske sestre. V hišni kapeli je vsako nedeljo in zapovedan praznik ob 7.30 slovenska služba božja tako za prebivalce zavoda kot za okoliške vernike. Na povabilo vodstva zavoda bo letos v nedeljo po prazniku sv. Družine 14. januarja opravil sv. mašo ob 8. uri sam goriški nadškof msgr. Peter Cocolin. Vabljeni vsi okoliški Slovenci in prijatelji zavoda, da se te sv. maše udeležijo. Gospod nadškof bo naše navzočnosti gotovo vesel.

Božičnica v goriški stolnici

Na stari dan leta je bila v goriški stolnici že tradicionalna božičnica, ki je obsegala pridigo števerjanskega župnika Oskarja Simičiča, koncert božičnih pesmi, pete litanije Matere božje z božičnimi odpevi ter zahvalno pesem za prejete dobrote v preteklem letu.

G. Simičič je ugotovil, da postaja božič za premnoge le še bajka in kočček folklorne, ko je v resnici slej ko prej zgodovinsko dejstvo, ki nas mora v veri utrjevati.

Koncert sta izvajala dva zbora: mešani pod vodstvom G. Stanka Jeričija ter druženi moški zbor pod vodstvom g. Zdravka Klanjščka. Slednji so zapeli 4 pesmi, prvi pa tri. Pri orglah je pesmi spremljala prof. dr. Lojzka Bratuževa, napovedovalec pa je bil dr. Ninko Černič.

Imeli smo občutek, da zanimanje za to prireditev med našim ljudstvom iz leta v leto slabi. Letošnja udeležba je bila zelo povprečna, kar da misliti, da v naši skupnosti nekaj ni v redu.

Poveljčana materinska in sinovska ljubezen

Požrtvovalnega kulturnega delavca Viktorja Prašnika v Gorici vsi dobro poznamo. Zato pa smo z njim sočustvovali ob težki maminii bolezni in še bolj ob njeni smrti. Malokje najdemo tako veliko ljubezen, kot je družila ti dve bitji. In samo ta velika ljubezen je dajala sinu Viktorju moč, da je bolni mami stregel skoro leto dni in vztrajal v naporih in prečutih nočeh vse do zadnjega dne njenega življenja.

Mama Tinca, kakor smo jo vsi imenovali, se je rodila v Cerknem pred 82 leti. Vse življenje je trdo delala, da je preživela sebe in sina Viktorja, dokler sam ni prišel do zaslužka. Ko je Viktor odšel k vojakom, se v Cerkno ni več vrnil. Nastopila je druga svetovna vojna in mama Tinca je bila dolga leta sama. Leta 1960 se ji je posrečilo, da je prišla k sinu v Gorico in tu tudi ostala. To so bila brez dvoma tako za mater kot za sina najlepša leta. Potem pa je prišla kupa trpljenja, ki sta jo morala spiti oba do dna.

Dne 18. decembra zvečer je mama Tinca zaprla svoje utrujene oči. Dva dni nato je bil pogreb, zares veličasten, kakršnega bi si ga preprosta mamica nikdar ne bila pričakovala. Sedem duhovnikov jo je spremljalo na njeni zadnji poti. V goriški stolnici je pogrebno mašo opravil g. Janez Eržen, združeni pevski zbori pa so

na koru z velikim občutjem odpeli mašo za rajne. Bil je zasanjan večer, ko so mamo Tinco položili k večnemu počitku na goriškem pokopališču. Na obzoru je žarela zlata zarja kot znanilka lepšega življenja, katerega sedaj uživa dobra Viktorjeva mama. Mi vsi ji ga iz srca privoščimo, prijatelju Viktorju pa izrekamo naše globoko sočustvovanje, a obenem tudi občudovanje za vse, kar je zmogla njegova velika ljubezen do matere.

† Anton Vuk

V Mirnu pri Gorici je umrl v petek, 22. decembra g. Anton Vuk v lepi starosti 85 let.

Njegovo življenje je bilo polno pestrega in agilnega udejstvovanja na gospodarskem, socialnem, prosvetnem in političnem polju goriških Slovencev. Bil je dolga leta ravnatelj industrijskega podjetja »Adrijas«, tovarne čevljev v Mirnu in kot tak je leta 1915 zaradi vojnih dogodkov organiziral preselitev podjetja in delavcev z njihovimi družinami vred v begunstvo in sicer v Mozirje na Stajerskem. Po vojni je obnovil podjetje v Mirnu, a v letu 1927 so podjetje prevzeli fašisti in njega odstavili. Sodeloval je tudi pri Zadrugi zvezi v Gorici, dokler je bila ta v slovenskih rokah.

Bil je zaveden Slovenec in dober katoličan in to njegovo zadržanje mu je prineslo dosti trpljenja. Fašistične oblasti so ga preganjale, zaprle in kasneje deportirale na kazenske otoke italijanske države. Od tam se je vrnil ob padcu fašizma in od takrat ostal v Mirnu v krogu dragih otrok in soproge ter dočaka častljivo starost.

Njegovi soprogi in vsem njegovim otrokom, ki žive v Mirnu in drugod izražamo naše globoko sožalje.

V nedeljo, 7. januarja ob 19.30 nastopijo v župnijski dvorani v **Standrežu**

BENEŠKI FANTJE

z veselim glasbenimi komadi in domačim humorjem.

Vabljeni!

ZA KMETOVALCE

Od 1968 pokojnine za ženske s 60. letom

Starostne in onemoglostne pokojnine za kmete — neposredne obdelovalce — so bile zakonito ustanovljene pred desetimi leti in sicer 26. oktobra 1957 in pozneje spopolnjene z zakonom 9. januarja 1963. Prve pokojnine 5.000 lir mesečno so bile dokaj skromne. Zato so jih povečali na 12.000 lir z zakonom 21. julija 1965. Upokojenci prejmejo tudi 13. pokojnino ob koncu vsakega leta. Pokojnine izplačuje zavod za socialno skrbstvo INPS. V primerih, da en zakonec skrbi za drugega ali drugače povedano, ga ima v breme, prejme za njega dodatke 2.500 lir na mesec.

Moški imajo pravico do pokojnine po končanem 65. letu starosti. Zenske pa bodo z letom 1968 prejemale pokojnino že po končanem 60. letu. Tiste, ki so letos dopolnile 60 let, lahko vložijo prošnje konec tega meseca. Za doseglo pokojnine je treba biti vpisan v kmečko bolniško blagajno in plačevati polno število prispevkov od leta 1957.

Onemoglostno pokojnino ali invalidnino — 12.000 lir mesečno — pa lahko prejmejo tisti, ki postanejo nesposobni za opravljanje kmečkih del še preden so dosegli predpisano starost za upokojitev. V ta namen je treba biti zavarovan vsaj pet let in v tem času plačati 180 prispevkov za moškega in 520 za žensko.

V primerih smrti pripada vdovi posmrtna pokojnina — 12.000 lir — če je dopolnila 60 let; mlajši pa le, če je nesposobna za delo. Poleg tega ne sme imeti nobene druge pokojnine. Za otroke do 18. leta starosti, ki so ostali brez staršev, je predvidena enaka pokojnina; starejšim otrokom pa le v primerih, da so nesposobni za delo. Tudi v teh slučajih je predvidena 13. pokojnina.

V MARIJINEM DOMU V ROJANU

bo na praznik sv. Treh kraljev
božična igra s petjem

MESIJA

Cerkveni pevski zbor bo zapel vrsto božičnih pesmi. — Med odmori srečolov. — Začetek ob 17. uri. — **Vabljeni!**

Š P O R T

VI. MEMORIAL M. FILEJ 1967

S tekmami v odbojki se je zaključila letošnja goriška športna manifestacija Memorial M. Filej.

Rezultati tekem v odbojki so bili:
Sokol Nabrežina : Alojzijevišče Gorica, 2:0 (15:7, 15:4); Skavti Gorica : Pevma, 2:0 (15:8, 15:7); Skavti : Dijaški dom Gorica, 2:0 (15:12, 15:11); Sokol : Pevma, 2:0 (15:7, 15:6); Sokol : Dijaški dom, 2:1 (10:15, 15:7, 15:13); Sokol : Skavti, 2:1 (11:15, 15:13, 15:12); Alojzijevišče : Dijaški dom, 2:1 (13:15, 15:3, 15:9); Alojzijevišče : Skavti, 2:1 (10:15, 15:9, 15:8); Alojzijevišče : Pevma, 2:0 (brez tekme); Dijaški dom : Pevma, 2:0 (brez tekme).

Lestvica: 1. Sokol, 8 točk; 2. Alojzijevišče, 6 t.; 3. Skavti, 4 t. Prehodni pokal za leto 1967 prejme Sokol iz Nabrežine.

Zmagovalec nogometnega turnirja je moštvo iz Sovodenj, ki je prejelo prehodni pokal. (Resnici na ljubo je treba povedati, da se finalna tekma proti moštvu Livada ni vršila, ker se to moštvo ni predstavilo na igrišču.)

Namiznoteniški turnir je potekal v znamenju premoči Tržčanov. Med ekipami je zmagala ekipa Marijin dom Rojan (Košuta Edi, Tavčar Hadrijan), ki prejme prehodni pokal. Sledita ekipi Dijaški dom A (Cotič B., Černič L.) in Jamlje (Soban, Antonič).

Med posamezniki so zasedli prva tri mesta: v kategoriji Mladinci Košuta Edi, Tavčar Hadrijan, Ferri Lojze (Skavti, Gorica); v kategoriji Naraščajniki Ukmar Peter (Sokol Nabrežina), Komel Igor (Dijaški dom), Černič Lucijan (Dij. dom).

V streljanju z zračno puško je zmagalo moštvo iz Steverjana (Terpin M., Hladnik B., Hlede E.), ki bo prejelo prehodni pokal. Sledita moštvi Korn Gorica (Vončina, Gorjanc, Brumatti) in Dijaški dom A (Sossou, Pavšič, Jussa).

Med posamezniki pa je vrstni red takle: v kategoriji Mladinci 1. Terpin M., 2. Vogrič Stefan, 3. Gorjanc Maks; v kategoriji Naraščajniki: 1. Brumatti Karel, 2. Vončina Marjan, 3. Pavšič Rudi.

Prejeli bodo medalje. Medaljo bo prejela tudi edina ženska tekmovalka Dornik Neda.

V lahki atletiki bodo nagrajeni naslednji tekmovalci:

Troboj: 1. Spacapan Bernard (prejme prehodni pokal), 2. Kranner Marjan, 3. Pivk Pavel.

Najboljši tehnični rezultat: Konte Robert (prejme prehodni pokal); najboljši rezultat v tekih: Konte R. (medalja); najboljši rezultat v skokih: Tavagnutti Nereo (medalja); najboljši rezultat v metih: Komel Igor (medalja).

Troboj Dečki: 1. Nanut Rudi (medalja), 2. Plesničar Ivan (medalja), 3. Čevdek Fabij (medalja).

Troboj Dekleta: 1. Lukač Sonja (medalja), 2. Leban Mirjam (medalja). Medaljo bo prejela tudi Batagelj Lilijana za prvo mesto v skoku v višino (130 cm) in za dobre rezultate v ostalih disciplinah.

Dan nagrajevanja bo pravočasno javljen v dnevnem časopisu.

V nedeljo, 7. januarja bo ob 16. uri v **Katoliškem domu v Gorici** nastop

BENEŠKIH FANTOV

ki bodo predvajali pester glasbeni in zabavni spored.

Vabljeni!

Prijava sprememb v kmečkih družinah

Neposredni obdelovalci, spolovinarji in koloni, ki so vpisani v kmečko bolniško blagajno in zavarovani za starost, onemoglost in vdovelost, naj do 31. januarja 1968 prijavijo uradu za enotne kmetijske prispevke vse spremembe, ki so nastale v družini v letu 1967 kot so npr. rojstva, smrti, poroke itd. Samo pravočasno prijavljene spremembe bodo lahko vpisane v stalne sezname in prizadeti bodo imeli možnost, da redno plačajo prispevke za leto 1968.

Inž. JANKO KOŠIR

Romanje v Oglej

Primorska apostolska administracija napoveduje v nedeljo, 28. aprila 1968 popoldne ob 3. uri skupno romanje v Oglej v zahvalo za dar sv. vere. Škof Jenko bo somiševal s predstavniki duhovščine ob sodelovanju ljudstva. Med mašo bodo vsi verniki peli novo slovensko apostolsko vero. Ker je oglejska bazilika posvečena Materi božji, se bo pobožnost zaključila s petimi litanijami Matere božje.

RADIO TRSTA

Spored od 5. do 13. januarja 1968

Poročila: 7.15 (samo ob delavnikih), 8.15, 11.30 (samo ob delavnikih), 13.15, 14.15, 17.15 (samo ob delavnikih), 20.15 in 23.15.

Dejstva in mnenja: 14.15 (samo ob delavnikih).

Sport: (dnevno) ob 20.00 uri.

Petek: 12.10 Gospodinja nakupuje. 13.30 Glasbeno potovanje okoli sveta. 17.40 »Mirna pot«. Dramatizirana povest, ki jo je napisal F. S. Finžgar. Šesto in zadnje nadaljevanje. 18.00 Zbor »Kras« pod vodstvom Pavline Komel. 18.10 Novele 20. stoletja: Nicola Lisi: »Oslovski sejems«. 20.30 Gospodarstvo in delo. 20.45 Koncert operne glasbe.

Sobota: 9.00 Prenos sv. maše iz župne cerkve v Rojanu. 10.30 Ljudske pesmi o božiču in sv. Treh kraljih. 11.00 »Betlehemiški pastirji«, dramatizirana zgodba. 12.00 Dejstva in ljudje v deželi. 15.00 Glasbena oddaja za mladino. 16.00 Oddaja za avtomobiliste. 16.15 Pregled slovenske dramatik. Deveta oddaja. Slovenski dramatik prične obdelovati zgodovinsko snov. 17.20 Cerkev v sodobnem svetu. 17.40 Otrokov pravljicni svet: »Poslednje sanje starega hrasta«. 18.00 Zbor »Glasbene Matice« iz Ljubljane. 19.10 Družinski obzornik. 20.40 »Dolgo čakanje«. Radijska drama.

Nedelja: 9.00 Prenos sv. maše iz župne cerkve v Rojanu. 11.15 Dramatizirana oddaja za najmlajše: »Poslednji Mehikaneec«. Prvi del: »Izdaja in beg na otok«. 12.00 Nabožna glasba. 12.15 Vera in naš čas. 13.00 Odmevi tedna v naši deželi. 14.30 Sedem dni v svetu. 14.45 Popevke za nedeljski popoldan. 15.30 »Prekanec se ženi«. Veseloigra v treh dejanjih. 17.30 Prijatelji zborovskega petja. 20.30 Iz slovenske folklorne: Poklici: »Pr' kolarju«.

Ponedeljek: 12.10 Pomenek s poslušavkami. 13.30 Priljubljene melodije. 17.40 Radio za šole (za srednjo šolo). 19.30 Vprašanja in odgovori s področja znanosti. 20.50 Oliviero Honorè Bianchi: »Hleb kruha«.

Torek: 12.00 Iz slovenske folklorne: Poklici: »Pr' kolarju«, pripravila Lelja Rehar. 17.20 Slovenščina za Slovence. 17.40 Radijska univerza: Danilo Sedmak: Osnove psihologije: »Osebnost«. 17.50 Komorni moški zbor iz Celja. 19.10 Plošče za vas, quiz oddaja. 20.35 R. Wagner: »Vile«, romantična opera v treh dejanjih.

Sreda: 12.10 Liki iz naše preteklosti: »Filip Terčelj«. 13.30 Glasba iz filmov in revij. 17.20 Odvetnik za vsakogar, pravna posvetovalnica. 17.40 Radio za šole (za prvo stopnjo osnovnih šol). 18.00 Zborovske skladbe Rada Simonitija. 19.10 Zdravniška posvetovalnica. 20.35 Simfonični koncert.

Četrtek: 11.35 Sopek slovenskih pesmi. 17.20 Pregled zgodovine italijanskega slovtva: Marija Kacin: »Znanstvena proza v pozni renesansi«. 18.00 Zbor »Dino Salvador« iz Ronk. 18.30 I. Pizzetti: Trije simfonični preludiji k Sofoklejevemu »Kralju Oj dipu«. 19.10 Pisani balončki, radijski tednik za najmlajše. 20.35 »Se dve uri življenja«. Radijska drama.

Petek: 12.10 Gospodinja nakupuje. 17.40 Radio za šole (za drugo stopnjo osnovnih šol). 18.00 Zbor »Srečko Kosovel« iz Ronk. 19.10 Ksaver Meško: »Bolnik«. 20.35 Gospodarstvo in delo. 20.50 Koncert operne glasbe. 22.30 Komorne skladbe domačih skladateljev.

Sobota: 12.00 Iz starih časov, pripravila Lojze Tul. 15.00 Glasbena oddaja za mladino. 16.00 Oddaja za avtomobiliste. 16.10 Pregled slovenske dramatik. Deseta oddaja. Domača zgodovinska snov v slovenski dramatik. 17.20 Cerkev v sodobnem svetu. 17.40 »Škof Friderik Irenej Baraga, apostol Indijancev, ob stoletnici smrti«. 19.10 Družinski obzornik. 19.25 Operetne melodije. 20.50 Tri in ena - sobotni varieté. Besedilo Danila Lovrečiča. 21.20 Vabilo na ples. 22.40 Za prijeten konec tedna.

ZAHVALA

Globoko ganjen nad dokazi sočutja v bolezni in ob smrti moje ljube mame

KATARINE PRAŠNIK

se hvaležno spominjam vseh dobrih ljudi, ki so mi z besedo in dejanji toliko pomagali. Zlasti se zahvaljujem msgr. Klincu, msgr. Močniku, patru Fidelisu, dr. Humarju, č.č. gg. Erženu in Juraku, zdravniku dr. Rutarju, vsem duhovnikom, ki so se udeležili pogreba in zanjo maševali, pevskemu zboru za petje pri pogrebnii maši in na pokopališču, sestram Cudodelne svetinje in šolskim sestram, III. redu, slovenskim katoliškim organizacijam, darovalcem cvetja in vencev in vsem, ki so v tako velikem številu spremili mojo drago mamo na njeni zadnji poti. Bog povrni vsem.

Gorica, 2. januarja 1968

sin Viktor

Smrt med rimskimi Slovenci

V četrtek, 28. decembra je umrla v miru gospa Evfemija Pertot. Dočakala visoko starost 90 let. Rojena je bila v januarju v znani Piščančevi družini, iz katere je izšel sedaj že pokojni duhovnik Gabrijel Piščanec. Bila je zato tudi teta mame čenca Ladota Piščanca. Še zelo mlada je poročila v vsem Tržčanom dobro znano gostilno pri »Rumeni hiši« v Barcoljahu. Tu je skupaj z možem Josipom imela gostilno in trgovino in mu rodila otrok. Nekateri so že zelo majhni umrli sin Danilo kot 20-letni univerzitetni študent. Te smrti pokojna Evfemija ni mogla nikdar preboleti. Mlada je umrla tudi hčerka Vera. V dobi fašizma je gostilna prišla v druge roke in ga. Evfemija se je preselila k hčerki Tatjani v Rim. Tu je zelo rada zahajala v cerkev sv. Petra, kjer ni zamudila nobene slovesnosti. Vdano je prenašala vse križje življenja, zvesta Bogu in rodu. Naj ji bo Bog bogat plačnik za trdopalno življenje; hčerki Tatjani in sinu pa izrekamo naše sožalje.

DAROVI:

Za tiskovni sklad Katoliškega glasa pri klanja uprava slovenskih hotelov »Ble in »Daniela« v Rimu 10.000 lir v počastitev spomina pok. Avgusta Zerjale od Sv. Ivana v Trstu ob osmi obletnici njegove smrti.

Za Katoliški dom: Namesto cvetja na grob pok. Katarine Prašnik daruje Marko U., Trst, 10.000; v spomin pok. Jožeta Vidmarja Virgil Bratina, Tržič, 10.000; družina H. M. iz Gorice namesto cvetja na grob. inž. Rustja Josipa 5.000 lir; Jože Čotar v spomin pok. mame g. Viktorja, 2.000 lir.

Za Alojzijevišče: V spomin matere Viktorja 1.000; v počastitev spomina pok. inž. J. Rustja, prof. Stanko Soban 1.000; prof. Oton Muhr v počastitev spomina pok. prof. dr. Franca Jakliča 10.000; namesto cvetja na grob pok. inž. J. Rustja Katoliška knjigarna - Gorica 20.000 lir.

Za Zavod sv. Družine: N. N. 1.000; R. P. 1.000; Marinič Milka 2.000; T. A. 3.000; N. N. 3.000; N. N. 5.000; družina dr. Vrtovec 10.000; družina Bratina, Tržič, v počastitev spomina g. Vidmarja 10.000; družina Bratina, Gorica, v spomin pok. mame g. Viktorja 10.000; prof. Stanislav Soban v počastitev pok. inž. Rustja 10.000; Katoliška knjigarna namesto cvetja na grob pok. inž. Rustja J. 20.000 lir.

Za župnijski dom v Steverjanu: Namesto cvetja na grob inž. Josipa Rustja daruje družina Franc Terpin iz Steverjana 5.000 lir.

Za Marijanišče: V počastitev pok. Marije Kozina, matere č. g. Karla Kozina, družina Mahnič iz Bazovice 2.000 lir.

Vsem plemenitim darovalcem Bog povrni, pokojnim pa daj večni pokoj!

Vsem svojim obiskovalcem želi uspehov polno novo leto 1968

GOSTILNA DEVETAK

VRH SV. MIHAELA

★ SLOVENSKO GLEDALIŠČE V TRSTU želi srečno novo leto vsem obiskovalcem njegovih prireditev in prijateljem njegove dejavnosti.

Zdravja, sreče in blagostanja v novem letu 1968 želi svojim obiskovalcem

GOSTILNA DVOR

STEVERJAN

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpca: trgovski L. 70, osmrtnice L. 100, več davek na registrskem uradu.

Odgovorni urednik: msgr. dr. Fr. Močnik
Tiska tiskarna Budin v Gorici

Izdaja Katoliško tiskovno društvo